

In preajma celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S.

Printr-o hotărâre a ședinței largite a Consiliului General A.R.L.U.S., în zilele de 7 și 8 octombrie va avea loc la București cel de al IV-lea Congres al Asociației române pentru legăturile de prietenie cu Uniunea Sovietică. Lucrările Congresului vor coincide cu Luna prieteniei romino-sovietice — sărbătoare devenită tradiție scumpă pentru poporul român.

Luna prieteniei și cel de al IV-lea Congres A.R.L.U.S. vor prilejui o puternică manifestare a dragostei și recunoștinței pe care oamenii muncii din țara noastră o nutresc față de popoarele sovietice. Prietenia oamenilor sovietici, ajutorul lor internaționalist, reprezentarea pentru poporul român un factor de cea mai mare însemnătate în opera de construire a socialismului. În drumul său spre bunăstare și progres, la fiecare pas, poporul nostru a simțit și simte sprințul puternic, frățesc, al popoarelor U.R.S.S. De aceea nefermura este recunoștința pe care muncitorii, țărânii muncitori și intelectualii patriei noastre o poartă față de Statul Sovietic.

Expresie a acestor sentimente de dragoste și recunoștință ale oamenilor muncii din țara noastră față de Uniunea Sovietică, A.R.L.U.S. și-a crescut și s-a dezvoltat în devenind o largă organizație de masă cu peste 6 milioane membri. Congresul reprezintă o etapă deosebită însemnată în viața Asociației noastre. El este menit să facă bilanțul muncii depuse în ultimii cinci ani și să ridice la un nivel mai înalt activitatea A.R.L.U.S.

Delegații care vor participa la lucrările Congresului reprezintă cele mai largi categorii sociale: muncitori și țărani muncitori, intelectuali, militari, pensionari, gospodine, studenți etc. Astfel, printre delegații la Congres se află reprezentanți de frunte ai vieții noastre științifice și culturale, ca acad. prof. Emil Petrovici, acad. prof. Dr. Iuliu Hațieganu, artistul popularului C. Anton, scriitorul György Kovacs, fruntașii ai întrecerii socialiste și cunoscuții inovatori ca Dumitru Arjan — Erou al Muncii Socialiste, fruntașii al recuzitelor bogate ca Nichita Măgăleanu din regiunea Cluj, ofițeri superiori ca generalul-locotenent de rezervă D. Dămăceanu, gospodine ca Alexandrina Mailat din București.

La acest Congres, Asociația noastră se prezintă cu realizări însemnate. Traducând în viață sarcina stabilită de cel de al III-lea Congres A.R.L.U.S. de a-și lega mai strâns activitatea de sarcinile concrete ale construirii socialismului, Asociația noastră a desfășurat în acești cinci ani, o intensă muncă de popularizare concretă a realizărilor și experienței popoarelor sovietice, străduindu-se să ajute la rezolvarea acelor probleme pe care însăși practica construcției socialiste le ridică în toate ramurile economiei naționale.

Prin acțiunile organizate în colaborare cu organele sindicale și A.S.I.T., prin materialele documentare și de agitație vizuală ce au fost difuzate, A.R.L.U.S.-ul a popularizat larg metodele de muncă ale fruntașilor în producție sovietică. Manifestările organizate în cadrul unor acțiuni importante ca „Luna extinderii metodelor sovietice”, „Zilele tehnicii sovietice”, „Zilele tehnicii și agrotehnicii sovietice”, la care au participat sute de mii de oameni ai muncii, au constituit un minunat prilej de extindere sistematică a experienței înaintate în toate ramurile economiei.

Avind drept îndreptar permanent hotărârile partidului și guvernului cu privire la dezvoltarea agriculturii, organizațiile A.R.L.U.S.-ului în colaborare cu secțiunile agricole și culturale ale sfaturilor populare și cu filialele Societății pentru răspândirea științei și culturii, au popularizat experiența agrotehnică sovietică, precum și experiența bogată sovietică în organizarea agriculturii socialiste.

Popularizarea marilor cuceriri științifice sovietice și valorilor artistice create de oamenii de artă sovietici a reprezentat, de asemenea, pentru Asociația noastră o sarcină de seamă.

În anii ce au trecut de la ultimul său Congres, A.R.L.U.S.-ul a adus un aport efectiv în lupta nobilă de apărare a păcii, popularizând în masa poporului nostru principiile

luminoase care stau la baza politicii externe a Statului Sovietic, politica de prietenie și colaborare cu toate popoarele lumii. Un loc însemnat în activitatea Asociației noastre îl ocupă popularizarea succedelor de însemnătate istorică obținute de popoarele sovietice în opera de construire a comunismului.

Apropiatul Congres A.R.L.U.S. precum și Luna prieteniei romino-sovietice constituie pentru organizațiile noastre un prilej deosebit pentru intensificarea muncii. Mili-oanele de membri A.R.L.U.S. întâmpină aceste importante evenimente cu dorința vie de a-și spori eforturile în acțiunea de cunoaștere a realității sovietice, a bogatei experiențe sovietice.

În lumina activității de până acum, apare limpede ce teren vast de activitate stă în fața organizațiilor A.R.L.U.S. în ceea ce privește extinderea cunoștințelor despre U.R.S.S. și a experienței sovietice în masele cele mai largi de oameni ai muncii. Acestei lături a activității, organizațiile noastre trebuie să-i acorde cea mai mare atenție.

În întreprinderi industriale este important ca odată cu popularizarea metodelor și experienței sovietice să se facă cunoscute de fiecare dată rezultatele obținute — atât în ceea ce privește ridicarea producției cât și în ceea ce privește creșterea nivelului de trai — de către cei care au trecut la aplicarea acestei experiențe înaintate. La sate, munca A.R.L.U.S. trebuie să urmărească în mai mare măsură popularizarea concretă a felului cum oamenii din agricultura U.R.S.S. obțin recolte bogate. Un bun prilej pentru întărirea muncii de răspândire a experienței agrotehnice sovietice în rândurile lucrătorilor din agricultură îl constituie manifestările ce vor avea loc în cadrul Lunii prieteniei cu prilejul împlinirii a 100 ani de la nașterea lui I.V. Miciurin.

Organizațiile A.R.L.U.S. trebuie, de asemenea, să-și sporească eforturile în vederea desfășurării unei intense munci culturale-politice de masă în rândurile oamenilor de știință, artă și tehnică, prin inițierea și organizarea unor forme vii și atractive de muncă. În vederea extinderii experienței înaintate sovietice.

Masele largi ale oamenilor muncii din țara noastră manifestă astăzi un interes deosebit pentru ceea mai arzătoare problemă a zilelor noastre — problema menținerii păcii. Datorită organizațiilor A.R.L.U.S. este de a da dovadă de și mai multă operativitate și promptitudine în popularizarea inițiativelor de pace ale U.R.S.S., să arate mai multă grijă față de calitatea manifestărilor menite să înfățișeze lupta pentru pace a Uniunii Sovietice.

Față de dorința devenită necesitate vitală pentru poporul nostru de a cunoaște cât mai amănunțit realitatea sovietică, milioanele de membri ai A.R.L.U.S.-ului a datorită să dezvolte realizările obținute până acum, să se străduiască neobosit ca experiența acumulată de poporul sovietic în opera de construire a socialismului și comunismului să devină o călăuză în muncă de zi cu zi a fiecărui om al muncii, în lupta pentru construirea socialismului în țara noastră.

Una din principalele căi pentru realizarea sarcinilor însemnate care stau în fața A.R.L.U.S.-ului este atragerea unui și mai larg activ obștesc, format din fruntași ai producției industriale și agricole, oameni ai muncii intelectuale, meseriași, gospodine etc. pe care să se sprijine organizațiile noastre în întreaga lor activitate.

De asemenea, de o deosebită importanță este realizarea unei largi colaborări cu celelalte organizații de masă. Să inițiem acțiuni comune cu organele sindicale în întreprinderi și instituții, cu căminele culturale la sate, cu organele A.S.I.T., S.R.S.C., ale uniunilor de creație și societăților științifice, în vederea popularizării multilaterale a Uniunii Sovietice!

În numele prieteniei dintre poporul nostru și popoarele sovietice, în numele intereselor vitale ale poporului nostru, să dezvoltăm activitatea noastră, să lărgim necontenit rândurile Asociației noastre, să ducem cuvântul despre Țara Socialismului în fiecare casă, la fiecare om al muncii din țara noastră.

Artiști sovietici în S. U. A.

Între U.R.S.S. și S.U.A. sînt în curs de perfectare o serie de vizite reciproce de artiști dintre cei mai cunoscuți. Săptămîna trecută, Stația Unite au acordat viză de intrare în țara pianistului sovietic Emil Gilels, al cărui concert, cu acompaniamentul orchestrei din Filadelfia, publicul american îl va asculta la începutul lunii octombrie.

Ilustrul violonist sovietic David Oistrach, unul dintre cei mai mari artiști ai arcului din lumea întreagă, este așteptat pe curînd de iubitorii de muzică din S.U.A.

Coreografia din Uniunea Sovietică, recunoscută în toată lumea drept țară egal, își va trimite de asemenea solii în fața spectatorilor din America. Astfel, se pregătește de plecare în turnee peste ocean, prima baletină a Teatrului Mare din Moscova, Galina Ulanova, ai cărei dansuri incomparabili a fermecat publicul din multe țări.

Ansambllul de cîntece și dansuri populare al lui Igor Moiseev, prețuit pentru arta lui excepțională și pentru repertoriul atît de bogat, va da la sfîrșitul lunii decembrie o serie de spectacole la New York.

La rândul său, publicul sovietic va vedea o serie de spectacole americane în patria sa. Acum, sînt pe cale de a se încheia, la Moscova, pregătirile pentru spectacolul cu opera „Porgy și Bess” de George și Ira Gershwin.

Se fac de asemenea pregătiri, pentru a se trimite în U.R.S.S. trupe de actori americani, care să dea reprezentații cu trei piese (printre care probabil „Casa dintre ulmi” de Eugen O’Neil și „Orașul nostru” de Thornton Wilder).

Să mai pînăm venirea în U.R.S.S., pentru spectacole, și a altor artiști americani, printre care cîntărețele Marian Anderson și Leontyne Price, violonistul Iasha Heifetz și trupa de dans condusă de Katherine Dunham.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 39

VINERI 30 SEPTEMBRIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

In întâmpinarea Lunii prieteniei romîno - sovietice

A mai rămas o săptămîna pînă la deschiderea Lunii prieteniei romino-sovietice și a lucrărilor celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S. În aceste zile, în întreaga țară se fac pregătiri intense pentru succesul manifestărilor ce vor avea loc cu acest prilej.

Săptămîna popularizării noilor cuceriri ale științei și tehnicii sovietice

Una din acțiunile importante din cadrul Lunii prieteniei o va constitui anul acesta „Săptămîna popularizării noilor cuceriri ale științei și tehnicii sovietice”. „Săptămîna popularizării noilor cuceriri ale științei și tehnicii sovietice” va prilejui numeroase și variate acțiuni menite să înfățișeze larg cele mai recente cuceriri ale științei sovietice.

Printre alte acțiuni, în cadrul acestei săptămîni, vor avea loc adunări ale medicilor și personalului sanitar, cu prilejul „Zilelor medicale sovietice”.

În întreprinderi, instituții, cartiere, în comune și sate, organizațiile A.R.L.U.S. vor organiza conferințe de popularizare a noilor succese înregistrate de știința sovietică.

Așa de pildă, la Baia Mare se va organiza, cu sprijinul filialei din Cluj a Academiei R.P.R., o întîlnire între ingineri, tehnicieni și muncitori fruntași din industria chimică și oameni de știință, în cadrul căreia se vor face expuneri privind noile realizări ale științei sovietice în domeniul industriei chimice și posibilitățile de aplicare a acestora în țara noastră.

La Iași, profesori universitari, candidați în științe, lectori, vor expune referate pe specialități, cu privire la noile cuceriri ale științei sovietice.

În unele centre de comune din țară, or-

ganizațiile A.R.L.U.S. vor organiza conferințe despre succesele științei agrotehnice sovietice și despre folosirea atomilor marcați în agricultura sovietică.

Săptămîna teatrului și muzicii ruse și sovietice

Între 31 octombrie și 6 noiembrie va avea loc în Capitală și în principalele orașe ale țării „Săptămîna teatrului și muzicii ruse și sovietice”, în cadrul căreia se vor produce atît formațiuni artistice de amatori cît și ansambluri profesionale.

Teatrul C.F.R. Giulești din Capitală va prezenta cu acest prilej un spectacol cu piesa „Tania”, a dramaturgului sovietic Alexei Arbutov, spectacol ce va fi precedat de o conferință despre teatrul sovietic. Teatrul Tineretului va prezenta piesa „Ani de pribegie” de A. Arbutov și comedia lui M. Baratașvili „Libelula”.

Din inițiativa comitetului A.R.L.U.S. al raionului I.V. Stalin din Capitală, formațiuni artistice de amatori din numeroase instituții și întreprinderi ale raionului vor prezenta spectacole teatrale din dramaturgia clasică rusă și sovietică. Așa, de pildă, echipa de teatru de la Academia R.P.R. va prezenta „Primăvara” de A. Ulanovski și „Talente” de V. Kravcenko; cea de la combinatul poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin” pune în scenă „O chestiune personală” de T. Novikov, iar echipa de la Truștul Energo-construcția va interpreta „Doi căpitani” de S. Lukski.

Teatrul de Stat din Oradea și-a propus să prezinte în raioane piesa „Cei din urmă” de M. Gorki, iar Orchestra filarmonică din localitate va da un recital de muzică de cameră sovietică. Ansamblul de cântec și dansuri „Ciprian Porumbescu” și Orchestra filarmonică din Suceava vor prezenta la Vatra Dornei, Iacobeni, Vama

și numeroase concerte de muzică rusă și sovietică.

Teatrul de Stat din Petșani va juca la Deva și Hunedoara piesa „Insoțitor periculos” de A. Salski, iar Teatrul de Stat din Pitești va pune în scenă piesa „Povestea unei iubiri” de K. Simonov etc.

Decada cîntecului și dansului popular sovietic

Decada cîntecului și dansului popular sovietic este așteptată cu mult interes de oamenii muncii de la orașe și sate. Manifestările din cadrul Decadei vor atrage participarea unui număr mare de coruri și echipe de dansuri din întreprinderi, instituții, școli și cămine culturale. Aceste formațiuni artistice vor prezenta oamenilor muncii, pe întregul cuprins al țării, frumusețea și pitorescul cîntecului și dansului popular sovietic.

Decada cîntecului și dansului sovietic va începe la 20 octombrie a.c.

La numeroasele spectacole de muzică și dansuri ce vor fi organizate în cadrul Decadei în Capitală își vor da concursul ansamblul artistic al Ministerului C.F.R., Ansamblul Teatrului de Estradă și orchestra de estradă a Radioteleviziunii, orchestra „Barbu Lăutaru” a Filarmonicii de Stat din București ș.a.

Cu prilejul Decadei în întreaga țară va avea loc, sub egida organizațiilor A.R.L.U.S. un concurs de interpretare a cîntecului și dansului popular sovietic, la care s-au înscris un număr mare de formațiuni artistice sindicale și ale căminele culturale.

Decada cîntecului și dansului popular sovietic va prileji în același timp un larg schimb de experiență între formațiunile artistice din regiuni și raioane.

Primul grup de turiști romîni a plecat la Moscova

Marți, 27 septembrie, în Gara de Nord domnea joia obișnuită. În răstimpuri, prin megalomanele pelerine se făceau diferite comenzi în legătură cu plecările și sosirile trenurilor. Călătorii se scurgeau într-un torent neînșirîți. Ca în fiecare dimineață, în preajma orei 9, un funcționar al gării așezat în dreptul unei a III-a tablei de fer pe care scrie: „Trenul accelerat nr. 601. Iași. Plecare ora 9.40”. Îndată, grupuri de oameni se îndreptau într-ocol ca să aștepte trenul care încă n-a fost tras la peron: sînt turiști romîni care pleacă în U.R.S.S. La gară îi însoțesc rude, prieteni, cunoscuți. Nerăbdători, turiștii au început să se odăne, deși e devreme. Unii dintre ei s-au cunoscut la Oficiul național de turism și discută prietenește.

— Singură ați venit, tovarășii doctori?
— Singură. N-am mai avut răbdare să-l aștept pe fratele meu. Pentru mine, căldătoria sînt o adevărată pasiune. În Moscova, doresc să văd încă de pe vremea cînd eram tînăr de tot — îi mărturisește medicul Adelina Derevici, inginerul Nicolae Drăgan.
— Și eu stau ca pe ace de nerăbdare. Cînd plec undeva, vin de obicei la gară aproape în ultimul moment. În acum, am ajuns cu mult înaintea trenului — îi răspunde rîzînd inginerul.
Pe Wilhelm Weinholt, conducător tehnic în fabrica de bisuiți „I Mai” din Capitală, îl petrec la gară — în afară de soția și fiicele sale — Elena Tuiică, directoarea fabricii, și cîțiva tovarășii de muncă.

— Este primul dintre noi care vizitează Moscova. Așteptăm cu nerăbdare să le întorc și să ne povestești amănunțit tot ce ai văzut acolo.
— Să ne ducă fotografiile de la Expoziția agricolă unională.
— Iar nouă, de la Universitatea Lomonosov. Poate o să învîdam și noi acolo — își exprimă o dorință Astrid Weinholt.
Dar, deodată, discuțiile cîntesc. Dominînd larma caracteristică gării, crainica anunță că acceleratul de Iași va fi tras la peron. Convorbirile reîncep mai însușite.

— Tată, turiștii cu vagon rezervat? — se interesează Crista Weinholt.
Întrebarea aceasta a mai pus-o de cîteva ori, și deși cunoaște la perfecție răspunsul, nu se poate stăpîni să nu întrebe și acum, cînd trenul se apropie de peron. Vagoanele se succed prin fața călătorilor ș.a., cu un scîrșit prelung, se opresc.
— Uite! strigă Crista, bătînd din palme, atunci cînd descoperă „vagonul rezervat”.
Pe extimitățile vagonului sînt fixate două așezări mari cu indicația: „Prima călătorie la Moscova organizată de O.N.T. „Carpați”.
Turiștii își ocupă locurile în compartimente. Unii rîmîn în tren, alții coboară pe peron.
— Adina! Adina! — se aude deodată strigătele ochii mari și nedumeriți asupra lumii acesteia neobișnuite ce o înconjoară, apoi se prinde strîns cu mînuțele ei, de gîtul mamei.

— Bună dimineață, tovarășii profesora! — salută politicoz o studentă drăguță și elegantă, care a asistat de la distanță la „scena de familie”, cum a numit-o în gîmna Adelina Derevici. — Am venit să vă conduc. Pădure surprinsă, Adelina Derevici, care e și profesoară la Institutul Medicofarmaceutic, coboară pe peron, unde primește al doilea buchet de flori.

— Și natura în parcă parte la bucuria noastră. Uită-vă ce să ză frumoasă avem azi! — se bucură din inimă Alexandru Stan, maistrul electrician din Rîmnicul Vilcea.
Pe interlocutorul său — turistul Ion Trișu — l-a cunoscut de cîteva minute, chiar pe

La altă fereastră, are loc o scenă asemănătoare. Strungarul Istratu Ionescu își ia rămas-bun de la buchetul lui. Dar acesta nu se hotărăște cu una, cu două să coboare. Se simte admirabil la fereastră, între turiștii care-i acordă o atenție deosebită.

— Tăticul meu pleacă la Moscova. O să meargă la operă.
— Soțului meu îi plac foarte mult spectacolele de operă. Îi cunoaște bine pe cîntăreții sovietici, și-i apreciază în mod deosebit pe Zara Doluhanova, Maxim Mihaïlov, Mark Reizen, Valentina Maximova, Lidia Grișkin și alții. Este nerăbdător să-i asculte acum despre asta — explică Ines Ionescu soției u-nui alt turist.

Ion Sverevski, funcționar la Ministerul Construcțiilor, fredonează cunoscutul vals al lui Dunaevski — „Moscova”. — Acum cînt despre Moscova — spune el, întreprindîndu-se, dar poimîne, am să o salut personal — zădărnicește Moscova!

Un grup de ziaristi — printre care se află Victor Vintu de la „Contemporanul” și Anton Celaru de la „Informația Bucureștilui” care de asemenea pleacă la Moscova discută cu aprindere.

— Cînd văd ce entuziasm domnește aici, îmi vine să pun mîna pe condei și să scriu un reportaj — spune unul din ziaristi.

— Sigur! Deformație profesională! De cîțfel, trebuie să recunoaștem că materialul este deosebit de interesant.

Turistul Dan Ionescu, cercetător științific la Institutul de Mecanică Aplicată al Academiei R.P.R., a venit mai tîrziu. Pe culoarul îngust al vagonului, el își face loc spre compartiment. După ce își ocupă locul, intră în vorbă cu alți turiști.

— Pe mine mă interesează Moscova nu numai ca un oraș frumos, ci și ca o capitală a științei. La Moscova voi căuta să îau legătură directă cu specialiștii sovietici în hidrotehnică. Sînt sigur că mă voi înzăpăia de acolo cu o bogată documentație de specialitate, deosebit de prețioasă nu numai pentru mine, ci pentru întregul colectiv al secției noastre.

...Ora 9.35. Din cabina ei nevăzută, crainica anunță că acceleratul de Iași pleacă peste 5 minute. Animația crește. Ultimele stringeri de mînă, ultimele cuvinte de rămas bun.

— Să saluți Moscova din partea mea!
— Să-mi duci de acolo o amintire frumoasă!

— Drum bun, tăticule! — urează cu voce subțirică micuțul Ionescu.

Trenul se pune în mișcare. Melodia săltăreață, transmisă de stația de radioamplificare a trenului, izbucnește prin jereastră deschisă. Flori și baliste fluturî în spre cei rămași pe peron. Iar aceștia petrec îndelung cu privirea trenul care duce spre Moscova primul grup de turiști romîni.

IULIA SCUTARU

Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.

General-maior ENESCU ION

Poporul nostru sărbătorește în fiecare an la 2 octombrie Ziua Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne.

Alegerea zilei de 2 octombrie ca zi a Forțelor noastre Armate are pentru poporul român o adîncă semnificație. Acum 12 ani, la 2 octombrie 1943, guvernul sovietic a aprobat cererea prizonierilor romîni de a forma pe teritoriul Uniunii Sovietice unități militare de voluntari, care să lupte cu arma în mînă alături de glorioasa Armată Sovietică, pentru eliberarea patriei noastre de sub jugul cîmpitorilor hitleristi. Astfel a luat ființă ca urmare a ajutorului frățesc al poporului sovietic și a muncii duse de Partidul Comunist din România în rîndurile prizonierilor romîni, prima unitate militară comunistă pusă în slujba poporului, — divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu”.

După 23 August 1944, alături de Armata Sovietică, întreaga armată romîna a luptat armata împotriva Germaniei hitleriste.

Călăuzindu-se după experiența Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în organizarea forțelor armate ale statului sovietic, Partidul Comunist Român a luptat pentru introducerea aparatului politic în armată, fapt care s-a realizat încă din mai 1945, împotriva voinței regelui și a grupărilor politice reacționare.

După răsturnarea monarhiei și instaurarea Republicii Populare Romîne, s-a luat o serie de măsuri pentru îmbunătățirea compoziției sociale a cadrelor din armată. În acest scop partidul a trimis în armată în calitate de comandanți și lucrători politici, elemente muncitorești, comunisti și tîmîșii, verificați în focul războiului de eliberare națională și în luptele pentru cucerirea puterii politice din mîinile claselor exploatare.

Paralel cu aceasta, a început o muncă intensă în vederea însușirii științei militare și a bogatei experiențe de luptă a Armatei Sovietice, ceea ce a dat posibilitatea armatei noastre să devină, într-o perioadă de timp destul de scurtă, o armată de tip nou, o armată populară.

Armata noastră populară este moștenitoarea și continuatoarea celor mai bune tradiții de luptă ale poporului român, pentru apărarea pămîntului sfînt al patriei împotriva cîmpitorilor. Faptele de arme ale ostașilor lui Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Ion Vodă cel Cumplit, Mihai Viteazul, eroismul dorobăților romîni la 1877, vitejia armatelor romîne la Mărășești și Mărășești, eroismul unităților romîne care au luptat pe frontul anti-hitlerist, însușesc pe militarii Armatei noastre populare în obținerea lor de succese, pe drumul continuu ridicării a pregătirii lor de luptă și politice.

Marile succese obținute de oamenii muncii, sub conducerea partidului, în construcția socio-politică, economică și culturală au sporit mult potențialul economic, moral și militar al țării noastre și au creat o bază materială solidă pentru ridicarea continuă a puterii de luptă a Forțelor noastre Armate.

Armata noastră este înzestrată astăzi cu toate tipurile moderne de armament, cu o tehnică de luptă bogată și de prim rang, cu cadre valoroase, iar militarii se bucură de condiții optime de instrucție, educație și trai.

Prin constituția țării, militarii de toate gradele au asigurată, ca toți cetățenii R.P.R., dreptul de vot, dreptul de a alege și a fi aleși în organele puterii de stat. Pătrunși de un fierbinte patriotisme, credincioși jurămîntului ce le-au dat patriei, militarii armatei noastre își perfecționează fără încetare pregătirea de luptă și pregătirea politică, întîresc conștiința disciplină și ordinea militară în unități; ei își însușesc și stăpînesc tot mai temeinic armamentul și tehnica de luptă din dotare.

În Armata noastră populară cresc oamenii noi, apărători fierți ai patriei și pricepuți constructori ai socialismului. Fiii oamenilor muncii, care trec prin perioada serviciului militar, au posibilități largi de a-și însuși, pe lîngă însușirea armelor, și alte specialități, care le vor da puțința ca după lăsarea la vatră, să aducă o contribuție sporită la opera de construire a socialismului în patria noastră. În anii studii militare, tinerii neștutori de carte lîchidează cu succes această înțelegătoare mîsternie a trecutului.

Militarii Forțelor noastre Armate știu că ei nu sînt singuri în lupta pentru apărarea păcii, democrației și socialismului. Ei sînt pătrunși de sentimentul atașamentului frățesc și al tovarășiei de arme cu ostașii invincibilei Armate Sovietice, cu ostașii glorioasei Armate de eliberare a marelui popor chinez, cu ostașii armatelor țărilor de democrație populară, alături de care ei stau de strajă independenței, securității și păcii popoarelor lor.

Militarii armatei noastre întîmpină „Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.” cu noi succese în perfecționarea măiestriei lor militare, în însușirea și mînuirea armamentului și tehnicii de luptă moderne, în întărirea ordinii și disciplinei în unități.

De Ziua Forțelor Armate ale R.P.R., soldații, sergenții și ofițerii noștri își manifestă încă o dată devotamentul lor neîmurmurat față de Partidul Muncitoresc Român, Guvernul Republicii Populare Romîne și poporul muncitor, recunoștința fierbinte față de Uniunea Sovietică și viteaza ei armată eliberatoare. Militarii Armatei noastre asigură, cu acest prilej, poporul muncitor că îl vor servi mai departe cu credință și abnegație, că vor apăra independența și suveranitatea de stat a scumpei noastre patrii, că vor sta de strajă păcii.

În stanița Plastunovskaia

Stanița Plastunovskaia ocupă o poziție deosebit de pitorească: așezată pe mai multe coline și înconjurată de nemîrginită stepă cubană, ea este una din cele mai frumoase stanițe din Cuban.

Alexandru Kozrenko nu are un birou al său, în schimb are o motocicletă nou-nouă, așa că președintele colectivului sportiv din stanița poate fi văzut pe drumuri tot alături de des ca și președintele colectivului, Vasili Kirilovici Ori.

Ora de cîte ori se întîlnesc acești doi tovarășii, între ei se înfirîă o corăbrie scurtă. De cele mai multe ori, Kozrenko îi cere președintelui colectivului fie bani pentru procurarea echipamentului sportiv, fie un camion pentru transportarea nisipului pe stadion etc. Și nu s-a împlinit niciodată ca Vasili Kirilovici să refuze. Conducerea colectivului a alocat 500.000 de ruble pentru construirea noului stadion.

În fiecare dimineață, Kozrenko părăsește stanița Plastunovskaia și se îndreaptă spre sportivii săi.

„Secția de călărie este scutită cea mai bună din colhoz. Nu e de mirare: doar e vorba de o staniță căzăcească!”

Ferma pentru creșterea cailor are 163 de cai. Pe pășuni, pasce herghelii întregi de cai pe jumătate sălbatice, care n-au fost încălecați niciodată.

30 de oameni fac parte din secția de călărie condusă de Andrei Kulik.

Kozrenko este așteptat cu nerăbdare la ferma pentru creșterea porcilor. În timpul pauzei de prînz, tineretele crescătoare de porci își pun costumele de sport. Unele din ele joacă volei, altele fac antrenament la cîerșăi etc. Crescătoarea Tamara Gorobef este una din cele mai bune sportive ale colhozului.

Ferma de produse lactate are o secție de înol. Stanița Plastunovskaia e înconjurată de apă din toate părțile: lacuri, esteeș, un rîu.

Tirul se bucură, de asemenea, de mare succes în lîndul colhoznicilor. Grupa de tir condusă de Ivan Karpoșevici Karpenko, casierul colhozului, numără 100 de oameni.

Cînd soarele se apropie de orizont, fotbalistii echipei colhoznice încep antrenamentul. Colectivul sportiv al staniței se bucură de faimă și dincolo de granițele stîntului Krasnodar.

Un prieten al copiilor

Vesulul popor al copiilor din țara noastră a îndrăgit cărțile lui Lev Kasil, unul din fruntașii literaturii pentru tineret din Uniunea Sovietică.

Lev Abramovici Kasil s-a născut în 1905 în orașul Engels, pe Volga. A citit, până în anii adolescenței fragede, citesc alții într-o viață. A visat succesiv să devină arhitect, constructor de vapoare, naturalist. S-a pregătit să studieze științele complicate ale lui Lomonosov și Mendeleev la Facultatea de Fizico-Matematici a Universității din Moscova, unde s-a înscris în 1923.

În 1927, scriitorul prezintă prima sa lucrare mai întinsă, născută autobiografică intitulată „Catalogul”, lui V. I. Maikovski. Marele tribun al revoluției a fost impresionat de ascuțitul spirit de observație, de virulenta mușcătoare a sairei minime, de abilitate de noul scriitor, care înfișa năruirea școlii vechi, a concepțiilor obtuze și scolastice ale învățămîntului din vechea Rusie.

Întîlnirea cu Vladimir Maikovski a fost un eveniment crucial în activitatea scriitoricească a lui Kasil. Grija părintească, patosul și dragostea patinică pentru scris pe care i le-a însoțit merele poet au determinat luminoasă traiectorie a scriitorului spre culmile măiestriei.

După „Catalogul”, Lev Kasil creează a doua sa autobiografie: „Svambria”, o operă care dovedea că tînărul scriitor este înzestrat cu un talent autentic, că posedă o imaginație artistică înflăcărată, care îi permite să creeze subiecte deosebit de atrăgătoare și îi asigură priceperea de a scrie cu căldură și mălădoasă finețe pentru copii. Tonul popular și veselia molipsitoare de care erau străbătute primele lucrări i-au adus o popularitate largă și printre cititorii vîrstnici, și au făcut ca, încă dinaintea primului Congres al scriitorilor sovietici, Lev Kasil să ocupe unul din primele locuri în literatura sovietică pentru tineret.

Lev Kasil a înlocuit funcțiile botforilor miraculoși, în stare să ducă pe cititor cu înălțimea vertiginoasă în lumea fanteziei, cu sarcina de corespondent special, care i-a dat prilejul să călătorească și să cunoască oameni mulți și variți. Împreună cu alți gazetari sovietici, scriitorul a însoțit echipajele lui Cikalov și Gromov în raidurile peste Polul Nord, s-a ridicat în stratosferă cu îndrăzneții aeronauți sovietici, a înconjurat țărmoșii Europei într-o îndelungă croazieră, a fost martor ocular a numeroase victorii mondiale ale sportivilor sovietici peste hotarele, Res. Într-o nouă accepție notorie de „globe-trotter” Kasil nu și-a lălmăcit, totuși, impresiile culese pe atâtea meridiane în luxuriante memoriale sau reportaje „picante” cum ar fi procedat un reporter burghez. El s-a îndreptat tot spre lumea celor mici, le-a îmbogățit biblioteca cu noi și noi cărți, menite să le formeze imaginația, să le formeze curajul, setea de învățare, pasiunea pentru invenții și expediții, să-i determine să se vizeze ca Tioikovski și Cikalov. Dacă în „Bocancii turcești” (1935), o născută veselă, scrisă cu prilejul unui raid fotbalistic în Turcia, scriitorul a valorificat un savuros umor oriental, în volumul „Disko” (1936) a povestit cu pasiunea militanților comunisti adevărul despre Spania în luptă.

De mare succes printre adolescenți s-au bucurat de asemenea cărțile sale documentare „Urmasii lui Budonni”, „Banchiza”, „Străstosul”, „Barca amfibie” și mai ales romanul sportiv „Portarul republicii”, reeditat de numeroase ori.

In cuvîntarea pe care a ținut-o la cel de

al doilea Congres al scriitorilor sovietici, el și-a concretizat concepția literară în observații de mare valoare pentru literații care își consacra activitatea lumii celor mici.

Criticînd conformismul și stilul pompos, Lev Kasil se pronunță împotriva cărților „care amintesc vagoanele călătoriei pentru copii: toate le fac copiii singuri, poartă și uniforme adevărate, au și nasturi lucioși, și mersul trenurilor e respectat... totul e ca la oamenii mari, însă de mers nu merg departe: circula de-a lungul unui cerc închis”.

În opoziție cu această concepție îngustă, cele mai bune cărți ale lui Lev Kasil — ca să folosim propriile-i cuvinte — sînt întotdeauna ca niște „trenuri de cursă lungă care poartă imaginația spre orizonturi largi, spre meleaguri îndepărtate”.

Asemenea cărți sînt minunatele monografii pentru copii „Maikovski, așa cum a fost” (1940), născută eroică scrisă în anii războiului antihitlerist „Dragii mei copii”, ori reportajele cuprinse în volumul „În largul mării”, o variantă pentru copii a coloratei sale suite de note de călătorie „Europa văzută din stînga” scrisă împreună cu poetul S. Mihalkov cu prilejul expedițiilor unor vase sovietice în jurul continentului european. Dacă în născută „Dragii mei copii” scriitorul, datorită unei exagerări a fantasticului s-a îndepărtat de realitate, uneori alunecînd în fabulos și neverosimil, în recentul roman „Strada mezinului”, Lev Kasil și M. Polianovski au reușit să creeze una din cele mai bune opere ale literaturii sovietice pentru copii.

În „Strada mezinului”, care s-a bucurat de un mare succes și în țara noastră, cititorul nu mai înfîlțeste nici o urmă din falsul romanticism, din evaziunea exagerată în fantastic care s-au resimțit în unele din lucrările de tinerete ale scriitorului. Dimpovîrtă, înlocuind grandilocvența și aventura sterilă cu adevăr istoric, chiar și în cele mai neînsemnate detalii, folosind documente zmul din veridicitatea vieții, autorul a izbutit să creeze o carte care povestește cu înflăcărare Voioleđa Dubinin, căzut în lupta cu dușmanul.

Să-l determini pe cititorul tînăr nu numai să se entuziasmeze de faptele eroului, să întorcă cu înfrigurare paginile cărții, dar să reușească să apinezi în ea dorința de a-l urma, de a-l transforma într-un ideal al vieții lui — iată unul din criteriile care călăuzesc activitatea creatoare a lui Lev Kasil. Unui asemenea ideal artistic îi răspunde cartea lui despre pionierul eroi Voioleđa Dubinin. Și tot de același ideal a fost însușit autorul cînd a scris pasionantă biografie romanțată despre copilul Kolea Dmitriev din Moscova, uimitoarea apariție teoretică a unui copil în arta plastică a Uniunii Sovietice, pe care scriitorul o prezintă în cartea lui recentă „Răsărit timpuriu”.

Scriitor talentat, dotat cu sensibilitate aprinsă, cu o paletă bogată, înzestrat cu nuanțe specifice tuturor vîrstelor copilăriei, Lev Kasil și-a consacrat o mare parte din munca lui și creației de filme și piese pentru copii, îndrăgind în aceeași măsură ca și povestirile și născutele sale.

În pragul a trei decenii de fecundă activitate, Lev Kasil a atins o măiestrie, o perfecțiune a artei literare recunoscută în unanimitate de criticii literari, studiată și apropiată de noile generații de scriitori, apreciată mult și dincolo de hotarele Țării Sovietelor.

MIHAIL COSMA

Primul pas spre cucerirea sistemului solar

S-au scurs 400 de ani de cînd astronomul polonez Nicolaus Copernic a spulberat cosmologia bisericească, detronînd pămîntul din funcția de „centru al creației” și a descris, destul de exact, sistemul solar — familia de planete din care face parte și pămîntul nostru. Acum se pune problema de a vizita aceste corpuri cerești. Pentru nepoții noștri, planetele Marte și Venus nu vor mai fi doar numele unor luminițe scintilătoare de pe cer, adevărate ascuse de lumul orașelor, ci vor deveni locuri nu mai puțin cunoscute decît ne sînt nouă azi Arabia sau Crîmea.

Dar de ce se pune acum problema cuceririi spațiului cosmic din jurul planetei noastre și apoi a zborului interplanetar? De ce în U.R.S.S. există încă de cîțiva ani 5 secții de astronautică ale D.S.A.V.-ului, iar cum s-a ope înființat și un organ de stat care să se ocupe de aceste probleme?

Este foarte probabil ca cele mai importante consecințe ale cuceririi corpurilor cerești să fie în domeniul cu totul neașteptate astăzi. Nimeni nu poate prezice, astăzi, ce rol vor juca planetele în istoria omenirii, însă, desigur, rolul lor va fi din cele mai importante. De pe acum putem însă prevedea impulsul uriaș pe care îl va da cucerirea spațiului cosmic astronomiei, fizicii, meteorologiei, biologiei și chiar medicinei, datorită condițiilor noi de observare și experiență pe care le vor crea sateliții artificiali și călătoriile interplanetare. Hotarele omenirii trebuie lărgite. Oamenii sovietici s-au angajat pe această cale.

Ce este sateliții artificiali?

Se știe că pămîntul este un satelit al soarelui — o planetă aflată în cîmpul de atracție al soarelui, și care nu cade niciodată în Soare, ci se învîrtește neîntrepruz în jurul lui, pe un drum aproape circular cu o viteză de 30 km/sec. Dar și pămîntul are un satelit al său, Luna, care cu toate că este în permanență atras de el, nu cade niciodată pe Pămînt. Dacă aceste lucruri ne par normale cînd este vorba de corpuri cerești naturale, ele capătă un aspect mai ciudat, cînd ne gîndim la un satelit artificial — la

un corp ceresc făcut de mîna omului. Se pare că una din două: ori el se va învîrți un timp în jurul pămîntului și apoi va cădea înapoi, ori va trebui să aibă un motor care să funcționeze fără încetare și atunci se pune problema de unde va lua combustibilul necesar? Lucrurile stau însă altfel.

În primul rînd, trebuie să avem în vedere faptul că sateliții artificiali se va deplasa la o asemenea înălțime, încît nu va mai fi jenat de rezistența aerului. Un satelit de 10 tone, plasat la 225 km va pierde la fiecare înconjur al pămîntului numai 1 mm din înălțimea sa. Dar chiar dacă îl considerăm a fi înflutnat de rezistența aerului, cum se face că laboratorul cosmic automat nu va cădea pe pămînt? Sateliții artificiali se va mișca pe o traiectorie circulară, în jurul pămîntului. Din cauza acestei mișcări se naște o forță centrifugă. Viteza cu care va trebui să se miște sateliții artificiali, pe orbita sa circulară, pentru a realiza o forță centrifugă care să egaleze atracția gravitațională pămîntului este de 7,75 km/sec., la 250 km înălțime, adică aproape 28.000 km pe oră. În stadiul actual al tehnicii, o asemenea viteză poate fi atinsă cu ajutorul unui „tren” de trei rachete, care funcționează în lîngă următor: după terminarea combustibilului primei rachete, după cealaltă două rachete, purtate de prima, ating viteza de ca. 2,5 km/sec., aceasta este părăsită. Exact în aceeași clipă încep să funcționeze motoarele celei de a doua rachete. Cînd și combustibilul acesteia se epuizează, viteza celei de a treia rachete ajunge la ca. 5 km/sec. A doua rachete este și ea părăsită și încep să funcționeze motoarele celei de a treia rachete, care îi vor da viteza necesară și o vor urca la înălțimea stabilită. Odată stabilit pe orbita lui, la înălțimea și cu viteza calculată, sateliții artificiali nu mai are nevoie de nici un fel de combustibil pentru a-și continua drumul: se mișcă după legile corpurilor cerești. Cu viteza cu care se va mișca, un satelit artificial aflat la 1669 km înălțime va face înconjurul pămîntului în exact două ore.

Sateliții artificiali va putea fi văzut de pe pămînt, după apusul soarelui și înainte de răsăritul lui, ca o stea de primă mărime. Dacă va fi lansat spre est, ceea ce este foarte probabil, atunci steaua aceasta va fi singura stea care va „răsări” la apus și va „apune” la răsărit, străbătînd bolta cerului în ca. jumătate de oră. Pînă în prezent nu se cunoaște decît un singur asemenea caz de

mișcare retrogradă în natură, anume Phoenix, sateliții cel mai apropiat al lui Marie. Pentru marșeni, luna răsare la apus și apune la răsărit. Dat fiind că un satelit artificial se va mișca după legile corpurilor cerești, adică deosebit de precis, reiese interesul de a folosi în navigație. El poate fi ușor detectat cu radarul la zentilă, atât ziua cît și noaptea. Se pot face tabele care să indice cu precizie locul deasupra căruia se va afla la o oră anumită. Astfel, numai cu cronometrul și radarul, orice vas a avion își va putea stabili cu precizie poziția.

De la laboratorul cosmic automat la stațiunea-satelit cu echipaj

Laboratorul cosmic automat va fi prevăzut cu aparate, care să transmită automat, prin radio, o serie de date foarte interesante cu privire la spațiul cosmic din apropierea planetei noastre.

Pe lîngă date asupra energiei cinetice, presiunii și mișcării atmosferei extrem de rare din acele regiuni, va transmite informații foarte prețioase fizicienilor cu privire la intensitatea și direcția razelor cosmice din afara atmosferei. Se va putea determina, de asemenea, numărul aproximativ de ciocniri cu meteoriții microscopici, pe care îi va suferi un corp în apropierea pămîntului. Pentru ca toate aceste aparate să poată funcționa timp îndelungat și fi nevoie de energie. Ea va fi furnizată fie de un număr mare de termoelemente care funcționează între cele două limite foarte depărtate, de temperatură, ce se vor crea între partea luminată de soare a sateliților și cea aflată în umbră, fie de un reactor nuclear de dimensiuni reduse, care va putea avea o greutate mică nefiind necesară protecția contra radiațiilor.

Pe măsură ce tehnica ghidării și apoi chiar a pilotării rachetelor de către oameni se va perfecționa și se vor crea motoarele-rachete atomice, se va putea trece la construirea unui satelit artificial cu echipaj. Sute de rachete astfel proiectate încît din părțile lor componente să se poată construi o stațiune-satelit, vor fi lansate în spațiu. Cu toate că ele se vor mișca față de pămînt cu viteza enormă de 28.000 km/oră, diferența dintre vitezele lor fiind foarte mică, ele vor putea fi ajutate cu ajutorul cablurilor, sau al unor mici motoare cu reacție. Oamenii, proiectați de costume speciale, vor putea ieși

din rachete și vor lucra la construirea stațiunii satelit. Aceasta va părea o construcție delicată, de basm, asemănătoare cu o pinză de păianjen, deoarece, acolo, toate corpurile fiind lipsite de greutate, eforturile suportate de construcție vor fi minime și nu se va cere decît ca aceasta să aibă o rigiditate asigurată.

După construirea sateliților-laborator, astrononii vor avea posibilități nelimitate de lucru. Astfel, s-ar putea rezolva o mulțime de probleme azi nerezoizate, cum ar fi aceea a provenienței „canalului” de pe Marte, a petelor negre micșoate din Lună, sau a fugii nebuloaselor spirale. Sateliții se va mișca într-un vid mult mai înaintat decît cele mai bune viduri realizate pe pămînt în volume foarte reduse. În o condiție minunată pentru experimentări electronice. Obiectele din laboratoarele stațiunii-satelit nu vor fi cu nimic influențate de gravitate. De aceea, stațiunea-satelit va interveni în mod deosebit pe fizicienii, chimiștii, fizico-chimiștii și biologi. Astăzi nu avem idee dacă gravitatea joacă vreun rol în reacțiile chimice. S-ar putea ca în lipsa gravității, legăturile dintre atomi și molecule să se facă cu totul deosebit, obținîndu-se astfel substanțe cu totul necunoscute. Este posibil, de asemenea, ca și creșterea cristalelor, sau a tesuturilor vegetale și animale să fie influențată de lipsa gravității.

Se știe că undele ultrasonice folosite în televiziune se propagă numai în linie dreaptă, pentru că nu sînt reflectate de ionosferă și astfel un post de televiziune nu poate lucra decît pînă la maximum 90—100 km. Un sistem de 3 sateliți plasați la 120 grade unul de altul și prevăzuți cu receptoare și retransmițătoare, ar putea retransmite același program de televiziune pe tot globul sau ușura comunicațiile radiotelefonice între două puncte departate ale globului, suprîmînd milioanele de kilometri de cablu telefonic și telegrafic, care înfășoară pămîntul.

O gîndă-satelit, cu un diametru de 5—10 km, construită dintr-o plasă în ochiurile cărora se vor fixa foște de staniu, va putea concentra razele soarelui în diferite puncte, luminînd noaptea orașele, topînd ghețarii sau evaporînd apa mlaștinilor.

Lansarea primului satelit artificial prevăzut cu laborator automat la a cărui construcție lucrează oamenii de știință din U.R.S.S. va fi un pas important spre cucerirea de către oameni a sistemului solar și va aduce curînd, noi și importante date pentru știință.

„In zori de zi” Filme noi

O scenă din film

Pe canavaa poveștii de dragoste dintre doi tineri de pe un șantier de construcție este brodată acțiunea filmului „In zori de zi”, o comedie amuzantă, străbătută de voioșii și de farmecul vieții clocotitoare pe care o duc tineretului sovietic. Filmul ridică și importante probleme de morală și relații între oameni în societatea socialistă. Producție recentă a studioului „Mosfilm”, noua realizare a regizorului A. Frolov reprezintă o reușită a creației cinematografice, a cărei valoare este sporită mult prin interpretarea nuanțată a grupului de actori care dețin rolurile principale: T. Koniuhova, I. Izviikaia, I. Saranțev, A. Andreev și alții. O contribuție la succesul filmului aduce muzica inspirată a cunoscutului compozitor Soloviov-Sedoi, care a creat cu acest prilej noi melodii de o încîntătoare frumusețe.

KONSTANTIN VANȘENKIN

În orașelul nostru

În orașelul nostru vin zorii...
Clipa aceasta, tu o-ndrăgeai.
Visele-n zori sint ca norii —
Repede trec și uitării le dai.

Prin frunza de-arțar trece-o boare.
Teii-amorții peste case îți par.
Fluieră-n ceață-a mirare
Un vaporas mlădiu și sprințar.

Se văd tot mai clar sub palidul cer
Ulucile, casele, scuarurile.
Pe-un camion cu piine, grijuliu
Șofer
Stinge-n sîrșit ț farurile.

In romînește de PETRE SOLOMON

MARGARITA ALIGHER

Cîntecul

O lacrimă din ochi — din cremene scintei
Să storci cu-o vorbă, nu-i nici o ispravă!
Aduce viață-n inimi nu lacrima jilavă.
Simt revărsat alt gînd — fierbinte lavă,
In mintea mea acum. Căci vorba ce-i?

In romînește de VICTOR KERNBACH

CARNET

Filme sovietice
peste hotare

Printre filmele prezentate se numără „Jucătorul de rezervă”, film din viața sportivilor sovietici, „Rimski-Korsakov”, „Cercul chinezesc” și filmele-concert „Cîntecele patriei” și „Într-o seară de sărbătoare”.

Filmele au fost mult apreciate de spectatori. De un succes deosebit, s-au bucurat „Cîntecele patriei” și „Într-o seară de sărbătoare”.

Noua stagiune muzicală la Moscova

În noua stagiune marile colective muzicale din Moscova vor executa creații de Cpaikovski, Beethoven, Glinka, Bach, Mozart, ale „Grupului celor cinci”, compoziții de Chopin, Liszt, Schumann, și ale altor compozitori mari din trecut.

O mare atenție se acordă popularizării lucrărilor compozitorilor sovietici. Programele concertelor simfonice cuprind piese de S. Prokofiev, N. Measikovski, A. Haeceatorean, R. Glier, I. Saporin, D. O. Kubalevski, T. Hrennikov ș.a.

Filarmonica din Moscova înfrățită ciclul de concerte „Laureații concursurilor internaționale din 1955”; în sala „Ceikovski”, se va desfășura un ciclu închis cîntecului sovietic; în sala Beethoven de la Teatrul Mare se vor da concerte-înfrînți ale compozitorilor sovietici cu ascultătorii lor. În vederea celui de al doilea Congres mondial al compozitorilor sovietici, ce se va ține în aprilie 1956, Filarmonica împreună cu Uniunea Compozitorilor și Radiodifuziunea, va organiza Festivalul muzicii sovietice. În noembrie, se vor organiza seri ale muzicii simfonice sovietice noi.

Muzica de peste hotare va fi și ea bogat reprezentată în actuala stagiune. Jubileul de muzică vor putea asculta muzică poloneză, franceză, germană, chineză, cubaneză, românească, engleză, bulgară, maghiară precum și piese ale compozitorilor din S.U.A.

In sălile de concerte din Moscova se vor da reprezentații cu operele: „Othello” de Verdi, cu participarea cîntăreței Germaine Helne-Wagner și „Italiana în Alger” de Rossini, cu Zera Doluhanova în rolul principal. Operele „Fankaus” de R. Wagner și „Răpirea din serai” de W. A. Mozart, aflate în pregătirea Filarmonicii și a Radiodifuziunii vor fi și ele prezentate în actuala stagiune.

Filarmonica de stat din Moscova își va extinde activitatea, organizînd alți concerte și spectacole în cluburile muncitorești și studențești, cît și o serie de conferințe-concert, în vederea popularizării culturii muzicale și a educației muzicale a copiilor și tineretului.

O carte sovietică despre România

Editura „Molodaf Gvardia” din Moscova a editat cartea „In România nouă” de V. Pliankov și P. Melnikov.

Autorii cunosc îndepărtate țara noastră și prezintă cititorilor sovietici, în cele 208 pagini ale cărții, interesante informații geografice și economice referitoare la România. Descrierea geografică și expunerea evenimentelor istorice se împletește

strîns cu povestiri despre întâlniri cu oameni, redau cîmpurile din discuții, conținînd și mai viu chipul oamenilor noștri.

Datele oferite de autori dau cititorului o imagine despre schimbările și preferențele uriașe care s-au percut în țara noastră în anii puterii populare. Cartea conține un capitol special intitulat: „Tinerete fericită”, închinat tineretului român și faptele sale de eroism în muncă, și în care e vorba despre tineri constructori, despre inovatori în producție și despre fruntași în agricultură.

V. Pliankov și P. Melnikov au scris o carte documentată, care în afară de interesul științific pe care îl prezintă are meritul de a fi zugrăvit lupta poporului român pentru crearea Romîniei noi, socialiste.

Repin NEBALION

Un mare artist oglîndește sufletul poporului său, îi intruchipează născutele dînr-o anumită epocă, îi exprimă trăsăturile tipice într-un adevărat portret moral.

Repin poate fi socotit ca cel mai național dintre pictorii ruși, pentru că opera sa reprezintă dinaintea de Mare Revoluție din Octombrie, ci ea exprimă și trăsăturile specifice naționale ale poporului rus.

Născut în 1844, în orașelul Ciuguev din josia gubernie Harkov, Ilija Ejinovici Repin, fiul unui soldat, s-a văzut încă de la o vîrstă destul de fragedă nevoit să înfrunte greutățile vieții. Lipsurile și sărăcia. La 14 ani lucra ca ucenic pe lîngă zugravii și bisericii din orașelul natal. La 19 ani, pornea singur la Petersburg, pentru a intra la Academia de arte și a-și însuși o temeinică pregătire artistică.

Școala vieții l-a călăit, l-a învățat să lupte, să muncească, să stăruie pentru a putea izbîndi. Și, în lunga sa activitate artistică de aproape șaptezeci de ani, Repin a fost în primul rînd un muncitor neobosit, un pictor care și-a întemeiat opera pe o muncă uriașă, sfredelînd pînă în adîncuri realitatea. A lucrat timp de cinci ani la compoziția „Edecarii de pe Volga”, făcînd numeroase călătorii pentru a cunoaște oamenii și locurile. A muncit ani îndelungați la alt tablou, „Cazații din Zaporozhie”, căutînd înfînturile Donului, alegînd figurile cele mai caracteristice, mai expresive, studiînd necoment și făcînd nenumărate schițe pregătitoare. Arta, pentru Repin, nu era produsul unei inspirații sau al unui abut spontan, ci un studiu al vieții care presupunea un contact cît mai strîns și o cunoaștere cît mai adîncită a realității, o muncă de documentare serioasă și perseverentă.

Încă din anii studenției, Repin s-a aflat în mișcare, peredujnicilor, care reprezentau ideile cele mai înaintate ale acelei vremi. Poziția peredujnicilor era aceea a unor artiști-cetățeni, conștienți de rolul combativ al artei, de menirea ei ca factor de progres. În scurt timp, Repin a devenit unul dintre fruntașii acestei mișcări, iar tablourile sale, prezentate la expozițiile mutate din oraș în oraș, pentru a afla un rîndușit cît mai mare în rîndurile poporului, s-au bucurat de o faimă pe care nici un alt pictor n-o mai cunoscuse pînă atunci.

Cum se explică acest succes? Repin a izbutit să realizeze în „Edecarii de pe Volga” o tipologie umană atît de variată și de bogată, pentru că a înțeles și a simțit oamenii din popor. S-a simțit solidar cu ei, a suferit alături de ei, și-a însușit cauza lor. Aceasta deplină identificare a artistului cu tema tratată, această intensă participare la viața explică în bună măsură succesul dobîndit de „Edecarii de pe Volga”.

Pentru a-și desăvîrși cultura, Repin a călătorit și prin țările din apusul Europei, mai ales în Franța, după absolvirea Academiei de arte din Petersburg. A privit înăuntru cu spirit critic cele văzute peste hotare, nu s-a lăsat atras de mrejele impresionismului, ci s-a oprit mai ales la operele marilor clasici, preluînd îndobosebi pe Rembrandt, Franz Hals, Velasquez și maestrii Renașterii italiene.

Înapoiat în patrie, el și-a consacrat întreaga activitate opere sale, care cuprind cele mai variate domenii, de la compoziția istorică, portret, compoziție socială pînă la pictura de gen.

Dintre compozițiile cu temă socială, cea mai însemnată este fără îndoială „Procesul” religios din gubernia Kursk”, care aduce o viziune realist-critică asupra societății rușești de pe la sfîrșitul veacului trecut.

I. REPIN: Autoportret.

Un alt capitol însemnat în opera lui Repin îl constituie portretistica. Pictor al chipului omeneș, înfrățit în toată complexitatea și profunzimea sufletescă, el a creat o serie de portrete remarcabile, ea cel al marelui scriitor Lev Tolstol, al compozitorului Musorgski, al pictorului Serov, al lui M. Pirogov, care rămîie adevărate modele ale genului. Varietate și tehnică, folosînd uneori o pensulație mai largă, mai apăsătoare, mai energică, altelei mulțumindu-se cu o pensulație mai netedă, el a căutat să adapteze mijloacele de expresie redării conținutului, pentru a-și defini cît mai bine modelul. După o rodnică și îndelungată activitate, Ilija Ejinovici Repin s-a săvîrșit din viață în 1930, la vîrsta de 86 de ani. Dragostea de om, dragostea de patrie, cunoașterea și studierea adîncită a realității, participarea activă la viață, poziția de artist-cetățean, luptător pentru cauza progresului, strădîndu-se de a-și însuși o cultură vastă și bogată, munca fără preget pentru pregătirea unui tablou, pe baza unei imense documentări, redarea unui conținut bogat și semnificativ într-o formă specific națională — sînt numai câteva aspecte din lecția de artă pe care ne-o oferă, la un pîrîur de veac de la dispariția pictorului, opera nemuritoare a lui Ilija Ejinovici Repin.

I. JIANU

Sărbătoarea întregului popor

Intre 7 octombrie și 7 noiembrie se va desfășura în întreaga țară Luna prieteniei romino-sovietice, — care a intrat de mult în tradiția poporului român.

OCTAV LIVEZEANU
vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S.

litică a Uniunii Sovietice, politica de apărare a păcii și de reglementare pe cale pașnică a problemelor internaționale litigioase, este aprobată cu hotărâre de toate popoarele lumii, printre care și poporul nostru.

Un din manifestările importante din cadrul Lunii prieteniei va fi organizarea „Săptămânii popularizării noilor cuceriri ale științei sovietice”. În cadrul acestei săptămâni, cunoscuți oameni de știință ai țării noastre vor face comunicări publice cu privire la noile cuceriri ale oamenilor de știință sovietici în domeniul tehnicii și agrobiologiei, în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice, probleme care preocupă mase tot mai largi de oameni ai muncii. La organizarea și desfășurarea acestei manifestări, o contribuție prețioasă, alături de A.R.L.U.S., o vor da Ministerul Culturii, Ministerul Învățământului, Ministerul Sănătății, precum și instituțiile de cultură și știință, ca institutele Academiei R.P.R., A.S.I.T., Societatea științelor medicale, uniunile de creație etc.

Un bun prieten al fiecărui om al muncii din țara noastră, slăbitor și îndrumător de fiecare pas, este cartea sovietică. În cadrul „Săptămânii cărții sovietice” vor conferența poezii și scriitorii, vor fi organizate expoziții și standuri de cărți, se vor organiza seri literare de proză și poezie sovietică, seri de satiră și humor sovietic, seri de basme, prezentări de cărți etc. Milioanele de iubitori ai cărților sovietice vor face cunoștință, cu acest prieten, cu ultimele noutăți ale literaturii științifice și estetice sovietice.

Arta sovietică va fi de asemenea bogat reprezentată, în cadrul „Săptămânii teatrului și muzicii clasice ruse și sovietice”. Numeroase piese ale dramaturgilor ruși și sovietici vor fi prezentate în premieră sau reluate. Totodată, se vor organiza concerte de muzică clasică și populară rusă și sovietică.

„Festivalul filmului sovietic”, care se va desfășura atât la orașe cit și la sate, „Decada cîntecului și dansului sovietic”, vor completa bogata serie a manifestărilor culturale-artistice închinată Lunii prieteniei romino-sovietice.

În cadrul marilor sărbători, vor fi organizate de asemenea numeroase expoziții regionale și o expoziție centrală, menite să ilustreze roadele colaborării pe tărîm economic între poporul nostru și marele popor sovietic, roadele aplicării înaintatei experiențe sovietice în diferite ramuri ale economiei naționale. Expozițiile vor înfățișa, totodată, urașele succese a'e industriei, tehnicii și agriculturii sovietice.

În acțiunea de pregătire și în desfășurarea manifestărilor din Luna prieteniei, organizațiile noastre le revin sarcini de mare însemnătate. Comitetele regionale și raionale au datorita să sprijine îndeaproape buna organizare și desfășurare a numeroaselor acțiuni și manifestări culturale-politice, prevăzute în cadrul Lunii prieteniei. O deosebită atenție vor trebui să dea organizațiile A.R.L.U.S. popularizării succesorilor politici de pace a Uniunii Sovietice, precum și marilor realizări ale poporului sovietic în domeniul construcției economice și culturale. Este de asemenea necesar să se pună un accent deosebit pe popularizarea realizărilor obținute de oamenii muncii din țara noastră datorită sprijinului economic pe care ni-l acordă U.R.S.S. și aplicării experienței înaintate sovietice în domeniul industriei, agriculturii, științei și culturii. În același timp, organizațiile A.R.L.U.S. trebuie să popularizeze prin conferințe, expoziții etc. tradiționalele legături de prietenie ce leagă poporul nostru de popoarele Uniunii Sovietice, să atragă la pregătirea și desfășurarea marilor acțiuni ale Lunii prieteniei un număr cât mai mare de oameni ai muncii.

Prin manifestările bogate, prin participarea în masă a oamenilor muncii la aceste manifestări, să transformăm și în acest an marea sărbătoare într-o expresie vie a prieteniei dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice.

Intrecerea metalurgistilor

A. ROJNOV

„Dincolo de bariera „Ilici”, se înalță coșurile și clădirile uzinei metalurgice „Serp i molot” din Moscova. Într-o dimineață, pe una din liniile ce leagă uzina de un nod de cale ferată, înainta o garnitură de vagoane. Învaluită în rotoacele de abur, locomotiva trăgea zece vagoane încărcate cu lingouri și laminat, cu legături mari de sîrmă groasă.

În uzină, se vorbește numai despre șarjele rapide. Tihon Drozdov veghează cu atenție cuplorul Siemens-Martin. Oțelul începe să clocotească, să se frămînte și, curînd, un torent de metal topit se scurge printr-un jghiab în

rupț sur fierăstrău. Încă înainte de a sfîrși șimbulul se întrevădau rezultate îmbucurătoare. Norma record a șimbului anterior a fost depășită, iar agitaorii secției au consensat cu litere mari succesul pe tabla cu indicii: „Șimbulul maestrului Alexeev a laminat 640 lingouri. Asemenea indicii nu s-a mai înregistrat în istoria laminării 750”.

Oțelarul G. S. Iakimov, lucrînd la un cuplor electric al uzinei „Serp i molot”.

oala de turnătorie. Cercetînd ceasul, Drozdov observă: — Șarja a fost soasă cu o oră și cinci minute mai devreme decît prevede graficul. Am topit încă 17 tone de oțel peste plan!

După cîteva minute, secția turnătorie este luminată de un nou torent de oțel incandescent: o altă șarjă peste plan, dintr-un cuplor vecin, face să sâlze graficul de producție.

Gazeta de perete a uzinei, „Molnia” (Fulgurea), înregistrează cu prompitudine fiecare nou succes al laminatorilor. Cu vreo patru ani în urmă, lucrătorii de la laminorul 750 au cucerit recordul de producție, laminînd într-un schimb 631 lingouri. În întrecerea socialistă în cîntecul congresului paridului, laminatorii au hotărît să depășească acest record. În ultima zi din luna august, laminorul lucrează șimbulul maestrului Ivan Graev. Munca mergea bine, fără opriri, încă din prima oră. Graev putea fi văzut trezind, foarte preocupat, de la o mașină la alta. Laminatorii îi înțelegeau îndrumările chiar de la primul cuvînt și din gesturi. În acest schimb, datorită buneii organizări, brigada

folositoare au avut acceția de învîțat de la moscovitii „Mullumim oțelurilor de la uzina „Serp i molot” pentru învîțatură!” — a spus la despărțire maestrul oțelului din Tula, A. Vorobiev.

Oaseșii s-au interesat de inovațiile tehnice introduse recent la uzina din Moscova. Acum cîțiva ani, colectivul acesteia a inițiat folosirea oxigenului pentru accelerarea procesului de topire a oțelului. Acum, această metodă se aplică pe scară largă și în alte întreprinderi metalurgice din țară. Dar moscovitii nu s-au mulțumit cu atât. Ei au propus o metodă nouă, mai eficientă, de folosire a oxigenului. Această metodă dă posibilitatea să se realizeze șarje rapide reducîndu-se consumul de oxigen cu 40%. În colaborare cu oamenii de știință, oțelarii moscovitii lucrează la automatizarea întinerii regimurilor termice la cuploarele de preîncălzire și la cuploarele Siemens-Martin. Aceasta va permite să se mărească producția fără cheltuieli suplimentare de energie.

În întrecerea în cîntecul congresului, colectivul uzinei „Serp i molot” lupă să ocupe un loc de cinste.

Să învățăm din experiența maistrilor sovietici

Colectivul de muncă al cooperativei „Metal-Chimica” din Sibiu și-a propus să cîntecul Luna prieteniei din acest an prin noi realizări. În muncă. Astfel, la secția de produse de larg consum, cooperatorii luptă pentru a-și îndeplini angajamentul luat de a livra în luna octombrie cu 20% mai multe produse. De asemenea, în toate secțiile tinerei noastre se pregătesc pentru ziua schimbului de onoare ce va avea loc în primele zile ale lunii octombrie.

Printre acțiunile pe care ne propunem a le desfășura în Luna prieteniei, un loc deosebit îl ocupă manifestările menite să popularizeze larg experiența sovietică și roadele aplicării acesteia în producție. Așa, de pildă, la secțiile 2, 6 și 10 unde se fac reparații de utilaje, reparații auto, electrice ș.a. și unde majoritatea cooperativitorilor sînt tineri, ne-am propus să

învîțăm, în perioada Lunii prieteniei, colaborării cu tema: „Tineretul sovietic își ridică necontenit calificarea profesională”. O altă temă, ce va forma obiectul unor convorbiri în rîndul frunțașilor în producție și maistrilor din secție: produse de larg consum, turnătorie de metale neferoase, lăcătușerie și fierărie, va fi: „Să învățăm din experiența maistrilor sovietici”.

De asemenea, în toate secțiile se vor purta discuții asupra mișcărilor inovatorilor în întreprinderile sovietice, cu privire la importanța micilor mecanizări ș.a. În acest scop tov. Antonin Crăciun, maestrul Walter Wolf ș.a., care vor conduce aceste convorbiri, studiază temeinic documentația sovietică necesară.

Popularizării și răspîndirii cărții tehnice și literare sovietice i-am acordat de asemenea, o atenție deosebită. În colaborare cu biblioteca noastră, vom organiza

o seară literară-ghicitoare în cadrul căreia se vor citi fragmente din lucrări literare sovietice pentru tineret; iar la cereera mai multor muncitori, vom organiza recenziile romanului „Mama” de Maxim Gorki. În același timp, răspînzind dorințelor tinerilor meseriași din cooperativă, vom organiza un colț al noutăților tehnice și literare, de realizarea căruiă se ocupă tov. Stan Apostol.

Sîntem hotărîți să muncim în așa fel încît manifestările pe care le vom organiza în cîntecul celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S. și cu prilejul Lunii prieteniei să răspundă preocupărilor și cerințelor cooperativitorilor noștri, să fie la înălțimea acestei mari sărbători.

MIRCEA PATRAȘCANU
cooperativa „Metal-Chimica”
din Sibiu

Agronomul colhozului

La radio locală se transmitea prima emisiune de dimineață, cînd agronomul Iosif Iakovlevici Cernov din colhozul „Lenin” porni spre tabăra de cîmp a brigăzii de tractoriști condusă de Ivan Șațki, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. După ce străbătuseră cărarea străjuită de plozi, de lungul căreia se întindeau grădini cu flori și vii tinere, Cernov poposi la căsuța albă, înconjurată de verdețea — casa de locuit. Aici, în jurul aparatului de radio, se strînseseră tractoriștii întorși din schimbul de noapte. Așa s-a obișnuit agronomul: să asculte primele știri la radio, într-o tabără de cîmp!

„Astăzi însă, s-a oprit și la hambarul cu semințe și a intrat în puțin. Pășind pragul sălii de lectură izbitu să mai audă o frîntură de frază: „...să se treacă agronomii și zootehnicii de pe staul S.M.T.-ului pe cel al colhozurilor”.

— Iată o veste plăcută! — O așaștiam! Așa și trebuie să fie! — Iși spuse plin de bucurie agronomul.

Pentru Cernov, colhozul nu mai e de multă vreme doar un simplu loc unde își îndeplinește datoria. Colhozul a devenit casa lui. Cu zece ani în urmă, după terminarea războiului, cînd s-a întors din armată, Cernov a fost trimis să lucreze la secția a război a raionului Kurganinsk. Înainte de război, Cernov îndeplinea funcțiile de șef de sector și agronom șef la un S.M.T. Acum i se spusese: „Veți îndeplini o sarcină de mai mare răspundere, de importanță raională”. Și nu mica le-a fost mirarea celor de la comitetul executiv cînd, numai după o lună, Cernov s-a prezentat în fața lor, refuzînd categoric funcția „de importanță raională”.

— Scutiți-mă de situații și rapoarte. Nu am răbdare pentru ele, dați-mi o muncă vie! — Și președintele artelului „Frunze” — pe atunci unul din cele unsprezece colhozuri mici ale stăruții Mihailovskaya — nu putu decît să se bucure de sosirea unui specialist cu experiență. Prima adunătură generală a colhozului, și își aprobă salariul.

— Decădată, la noi, retribuția pentru ziua-muncă nu este prea mare — le-a explicat oamenilor președintele.

„Curînd, am simțit ce însemnă să muncești într-un colhoz” — își amîntese Cernov. După o matură chibzuință, agronomul a hotărît să renunțe la salariu, la situația de funcționar și a intrat în rîndurile membrilor artelului. Acum, nimeni nu mai putea spune despre el: „produce — nu produce, leași merge”. Împreună cu colhoznicii a muncit, împreună cu ei a ridicat gospodăria, cu ei a împărțit succesele și insuccesele. Într-un cuvînt, Cernov și-a creat nouă viață.

Dar încadrarea în colectivul artelului a sporit autoritatea agronomului nu numai în ochii colhoznicilor din artelul „Frunze”, ci și în ai aceluia din artelurile vecine. Cînd cele 11 colhozuri mici s-au unit formînd colhozul comasat „Lenin”, Cernov a fost ales în unanimitate agronom-șef. Și oamenii nu s-au înșelat. Acum, colhozul „Lenin” este dat tot mai des ca exemplu altor colhozuri. Aici, datorită metodelor înaintate de muncă, se strîng recolte mari de cerealiere și culturi tehnice.

„Citeva din diagramele și tăbițele atrinse pe pereții camerei de lucru a agronomului poartă titlul „Dezvoltarea gospodăriei”. După comasare, productivitatea medie la grâu a crescut de la 43 la 17 chinlate. Anul acesta, colhoznicii așteaptă rezultate și mai bune. Însă chiar în ajunul recerzului a început să bată vîntul uscat de răsărit, care a daunat înfructușă recoltei. Cu toate acestea, producția de cereale a fost mai mare decît în anul trecut, cînd veniul global depășise 18 milioane de ruble.

Bunăstarea colhozului a crescut repede. Aceasta se datorește și specialiștilor în agricultură, a căror muncă s-a contopit cu aceea a întregului colectiv. Printre ei, locul de frunte îl deține, pe drept cuvînt, agronomul șef al colhozului, conducătorul tehnic al urășei gospodăriei, tovarășul Cernov. Înalt, uscățiu, viol, cu fața arsă de soarele stepei, nici nu țara din cel patruzeci de ani pe care îl are. În aceste zile calde, agronomul este neobosit. Pe întinsele lanuri de po-

rum și floarea soarelui, de cîneș și bambac, în grădini și bostanării, în vii și livezi — preîntîndu-se, se strînge o recoltă bogată. În gospodărie, lucrează zilnic peste 2.500 de colhoznici. Pe cîmp, la arii și ferme, uruie zece de mașini. Cîte probleme mari și mici trebuie să rezolve agronomul în fiecare zi!

Zi de septembrie. Cernov a venit dis-de-dimineață pe cîmpul cu porumb. Ieri, lucrările de recoltare cu combinele mergeau cam greu. Mecanicul S.M.T.-ului se străduia din răsputeri, însă nu putea să fie preîntîndu-se. Acum, situația era aceeași.

Agronomul se adresă președintelui: — N-ar fi bine să adunăm toate combinele pe o singură țară, în grup, ca la recoltarea cerealelor?

Trecută împreună de la o combină la alta și le adunară într-un singur grup. Ulterior, direcția S.M.T.-ului a hotărît să aplice și în alte colhozuri metoda lucrului în grup la recoltarea porumbului.

La parcela de hibridizare a porumbului, agronomul trebuia să stabilească dacă semințele hibride cultivate vor fi suficiente pentru însămînțările din anul viitor.

Împreună cu cîțiva colhoznici, Cernov a calculat că fiecare hectar va da cel puțin 35 chinlate de semințe. Asta însemna că pe 2.000 hectare de pămînt se va semăna sîmintă de porumb hibrid „V.I.R.-42”, cu productivitate superioară.

Cernov s-a întors seara țîrzu în staniță. Ca de obicei, împreună cu președintele colhozului, începu să analizeze activitatea de peste zi, să facă planuri, să schițeze itinerariul pentru a doua zi, să gîndească în liniște la toate. Respect reciproc, încredere,

V. OLHOVSKAIA

Savantul care știe tot

E posibil oare ca pe masa de lucru a unui om de știință să încapă toate revistele științifice din lume, care apar într-o singură zi? Dacă, de pildă, sîntei chimist, trebuie să primești zilnic cele 200 de reviste. Aceasta doar în cazul cînd ele apar odată pe lună; cele mai multe apar însă mai frecvent. Pentru a le citi, se cere cunoașterea a 36 de limbi: engleză, japoneză, rusă, germană, franceză, suedeză și încă alte 30!

Pentru a evita descoperirea lucrurilor deja cunoscute, fiecare specialist și om de știință trebuie să fie în curent cu ultimele noutăți tehnice și științifice. Dar cum poți cere unui om să cunoască 36 de limbi și să citească zilnic 200 de reviste?

Există oare o soluție? Bineînțeles! „Savantul universal” rezolvă cu succes această problemă.

Numele acesta de „savant”, este dat Institutului de informație științifică de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S. Sarcina de bază a institutului este de a întocmi referate asupra cărților de specialitate, pentru a scuti pe oamenii de știință să facă ei înșiși acest lucru. Institutul rezolvă această problemă cu ajutorul unei reviste care cuprinde referate, adnotări, date bibliografice privitoare la toate cărțile care apar pe lume în domeniul științelor fizico-matematice, chimice, biologice, geologo-geografice; această publicație reprezintă în același timp o trecere în revistă a întregii literaturii științifice moderne, în toate domeniile de cercetare.

Îndată ce o revistă sau o carte sosește la institut și este înregistrată, colaboratorul științific care o citește face diferite însemnări în dreptul fiecărui articol citit: de pildă „Geogr-23”. Aceasta însemnă că el recomandă redacției de specialitate să cerceteze articolul respectiv. Desori, același material poate să intereseze în același timp un geograf, un fizician sau un astronom. Atunci, în dreptul aceluiași

articol, apar diferite însemnări: „Geogr-23”, „Fiz-23”, „Astr-23”. Va să zică articolul respectiv va fi cercetat de mai mulți oameni de știință.

De la referent, articolul pleacă la redacțiile respective. Dacă de același articol au nevoie citeva redacții în același timp, el este multiplicat. În dreptul articolului recomandat de referent, se face o însemnare pe un cartonaș anexat la articol. Însemnarea e foarte simplă. Pe cartonaș sînt tipărite trei litere: „B.A.R.”.

Unul din fișierile Institutului de informație științifică

„B.A.R.” însemnă bibliografie, adnotări, referate. Redactorul secției respective trebuie să hotărască asupra cărții literare să se oprească, ce anume trebuie să cercete de la colaboratori: o notă bibliografică, o adnotare sau un referat? Dacă articolul este recapitulativ, atunci o notă bibliografică e suficientă. Uneori însă, unii din cititori au nevoie de conținutul sau mai amănunțit. Atunci li se pune la dispoziție o fotografie a articolului respectiv, sau chiar traducerea lui.

Dacă redactorul a hotărît să nu se re-

zume la o simplă bibliografie, ci să comande o adnotare sau un referat, el știe la cine să apeleze. Pentru aceasta, el trebuie să cunoască pe toți oamenii de știință sovietici care lucrează în domeniul respectiv, să înă seama de limbile străine pe care le cunoaște fiecare din ei și să vorbească personal cit mai multe limbi. Iată de ce redactorii acestei reviste sînt cunoscuți oameni de știință sovietici. În ultima vreme, institutul a început să colaboreze și cu oamenii de știință din țările de democrație populară.

Institutul aduce o mulțime de colaboratori externi.

Folosul adus de această revistă a Institutului de informație științifică de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S., este foarte mare. Cîtă muncă creatoare a savanților este creată, datorită faptului că acești oameni comunică și află cu regularitate descoperirile care au fost făcute în diferite domenii ale științei! Cîte idei noi trezesc ei, contribuind la noi descoperiri!

Importanța acestei reviste ce conține referate, este deosebit de mare și pentru oamenii de știință din țările de democrație populară, unde limba rusă se studiază pe o scară din ce în ce mai largă.

Activitatea Institutului crește pe zi ce trece. Recent, a început să apară încă o revistă de acest gen: „Biochimia”. Cu rînd, vor începe să apară revistele „Construcția de mașini” și „Electrotehnica”.

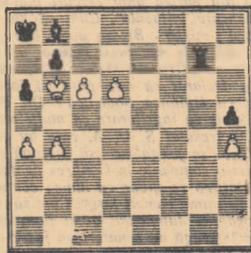
Institutul a început să folosească și o altă formă pentru informarea cititorului și anume: editarea așa zisei „informații-expres”. Aceste foi, ce cuprind informații prețioase, prezintă o valoare deosebită. Ele vor apare zilnic.

Institutul de informație științifică este unul din cele mai tinere institute ale Academiei de Științe a U.R.S.S. El a înflorit de curînd trei ani. Chiar din prima zi a existenței sale, el a început să aducă un real folos economiei naționale și culturii sovietice.

Concursul nostru de șah

Problema nr. 10

(4 puncte)

Alb mută

Se cere să se arate și să se demonstreze care este rezultatul partidei, la cel mai bun joc de ambele părți: alb câștigă, negru câștigă, sau remiză?

Alb: Rb6, Pp. a4, b4, c6, d6, h4 (6 piese). Negru: Ra8, Tg7, Nb8, Pp. a6, b7, h6 (6 piese).

În atenția participanților la concurs

Cu numărul de față al gazetei noastre se încheie publicarea problemelor concursului de dezlegări de probleme de șah organizat în cîntecul Lunii prieteniei romino-sovietice 1955.

Așa cum s-a mai anunțat, soluțiile problemelor se vor trimite toate împreună. Soluția fiecărei probleme va fi scrisă pe o foaie de hîrtie separată, avînd indicat în dreapta sus

numele complet și adresa exactă a concurentului. Fiecare soluție se va scrie în felul următor:

a) La problemele în două mutări se va indica „cheia” (prima mutare a albului) și amenințarea (dacă nu există amenințare se va indica „zugzwang”).

b) La problemele în 3 și 4 mutări se va indica „cheia”, amenințarea și variantele principale. Prin variante principale se înțeleg acelea prin care negrul se apără împotriva amenințării, în cazul problemelor cu zugzwang se vor indica toate variantele.

Soluțiile astfel scrise se vor expedia într-un plic bine închis, preferabil recomandat. Pe plic se va scrie cîte numele complet, adresa exactă a concurentului și se va face mențiunea vizibilă „Pentru concursul de șah”. Scrierile se vor trimite pe adresa redacției „Veac nou”, București, str. Ion Ghica nr. 5, raionul Tudor Vladimirescu.

Data pînă la care se pot trimite scrisorile este 20 octombrie a.c. (verificată prin stampila poștei din localitatea de expediere).

Concurenții din București pot depune scrișorile personale la biroul de informații al Consiliului General A.R.L.U.S. str. Ion Ghica nr. 5-7.

Reamintim totodată participanților premii le care a fost dotat concursul:

Premiul I în valoare de 2.000 lei.
2 premii II în valoare de cîte 1.500 lei.
3 premii III în valoare de cîte 1.000 lei.
20 mențiuni în valoare de cîte 400 lei.

Despre unele manevre ale adversarilor interzicerii armei nucleare

M. MARININ

În lume nu există acum o cerință mai aproape de inima sutelor de milioane de oameni decât aceea de a se pune capăt cursei înarmărilor, de a se realiza o considerabilă reducere a armamentelor și forțelor armate, de a se interzice arma atomică și cu hidrogen. Adversarii interzicerii armei nucleare sunt nevoiți să se descurce și să manevreze, deci, în asemenea condiții. Lucrurile au ajuns până acolo, încât unele cercuri din Occident au ridicat la rang de teorie afirmația că arme atomice și cu hidrogen pot deveni, în mâinile puterilor capitaliste, un factor de întărire a păcii! — și propagă foarte zelos această teorie absurdă.

Politicienii și generalii, economiștii și filozofii își unesc eforturile în scopul elaborării pentru secolul energiei atomice, a unei ideologii „deosebite”. Oricât de ciudat s-ar părea, lucrurile stau în așa fel încât esența acestei noi ideologii o constituie... cultul bombe atomice.

I.

Aven în față un fel de articol-program publicat de revista americană „Foreign Affairs”, sub titlul: „Bomba atomică și N.A.T.O.”. Autorul ar colului — politicianul belgian Spaak — expune bazele — dacă se poate spune așa — ale sociologiei atomice. „În jurul bombe atomice se și construiește o întreagă strategie, o întreagă politică și chiar, în linii generale, o filozofie” — se poate citi în acest articol. Spaak recunoaște față de fundamentul acestei „construcții” îl constituie frica. Dar, el transformă fără slăbă sentimentul fricii în principala forță motrice a contemporaneității. „Din concepțiile noastre extremiste — scrie autorul — se poate trage o concluzie înțeleaptă, în din frica de distrugere se pot naște mijloacele asigurării păcii. Tot ceea ce omul a căutat să obțină, în trecut, pe calea convingerii, pe calea apelului la sentimentele profunde omenești, poate fi în cele din urmă obținut prin constrângere, cu ajutorul unui mecanism neînșuflețit”.

Astfel, „filozofia viitorului” dezvoltată în articol, nu este de loc ademenitoare. Judecând singuri: la mijlocul secolului XX, ce poartă pețea unui impetuoz avânt al genului creator al omenirii, se recomandă să se ridice pe un soclu divin „un mecanism neînșuflețit” (ad.ă. bomba atomică) — se recomandă să fie înșușit cultul armei de exterminare în masă.

Concluziile pe care le trage Spaak au un caracter precis. Prima sa concluzie sună așa: „În ciuda opiniei multor oameni... eu declar că, în actuala stare de lucruri, nu măș hotărât să interzic producerea de bombe atomice, consider că teama pe care o stărnesc ele în lumea întreagă poate constitui cea mai efectivă (!) garanție a păcii”. Iar ceea de a doua concluzie: „Armata de azi și de mâine trebuie, prin urmare, să se bizuie pe folosirea armei atomice”.

Din asemenea concluzii se alcătuește pivotul sociologiei atomice, al politicii atomice, al strategiei atomice. Ele sunt îmbrățișate și citate pe toate strunile, în primul rând, de cercuri militare influente din țările occidentale.

După cum se știe, aceste cercuri își îndreaptă, în activitatea lor practică, toate eforturile pentru a convinge opinia publică de „necesitatea” nivelării fosililor armei atomice cu folosirea armelor clasice. Pe de altă parte, în cuvântările lor de paradă, ei ridică în slavă... „rolul miraculos” al bombe atomice și cu hidrogen. Astfel, ministrul aviației S.U.A., Quarlies, înaltă literalmente ditrambul „bombar atomică” afirmând că ele „deschid în fața omenirii cea mai luminoasă (?) perspectivă pe care a avut-o omdna în vederea realizării... unei păci tractice”.

II.

Printre absurdele născociri menite să dezorienteze opinia publică, ocupă un loc deosebit povestea cu privire la posibilitatea și folosul așa numitului „echilibru de forțe” pe baza armei nucleare.

Dacă ar fi să credem pe propovăduitorii acestei povești, ar însemna că bombe atomice și cu hidrogen pot deveni pe buna dreptate o astfel de pirghie mecanică hărăzită reglementării corelației de forțe pe arena mondială, menținerii echilibrului internațional. Dar în cuvântările mieroase despre „echilibrul de for-

te”, pe baza armei atomice, nu cred nici chiar așea care le rostesc.

Orice rivalitate în domeniul forței înseamnă tendința unor state de a depăși, în ce privește puterea, alte state. Prin esența ei, această rivalitate — în măsura în care își găsește expresia, mai presus de orice, în cursa nebunească a înarmărilor — exclude posibilitatea unui echilibru mai mult sau mai puțin îndelungat.

Dacă ar fi să ne conformăm logicii adepților „echilibrului atomic de forțe” ar reieși că șansele păcii vor fi cu atât mai trănice cu cât statele corespunzătoare vor dispune de un potențial mai mare de arme nucleare. Dar aceasta este o logică vădit falsă. Experiența istoriei exclude orice îndoaială: cursa înarmărilor reprezintă cea mai scurtă cale spre război. Că temeiuri stă să se considere că existența armei atomice și goana după posesia ei ar anula experiența istorică?

Asemenea temeiuri nu există.

Referindu-se la caracterul deosebit al armei nucleare, la urgia ei față de destrucție, „filozofii atomici” afirmă că teama de bomba atomică înseamnă, chipurile, o garanție împotriva războiului. Neteșnicia acestor argumente sare în ochi.

Caracterul specific al armei nucleare constă, înainte de toate, în faptul că, așa cum a subliniat cu justețe un renumit fizician american, reprezintă „o armă de agresiune, de luare prin surprindere și teroare”. De aici rezultă că viitorul agresor mizează pe factorul surpriză, căutând să pricinuiască primul, celelalte părți, ci mai multe distrugerii. De aceea, a controlul viitorului pe baza asigurării liniștii toare ale „filozofilor atomici” cum că ei nu intenționează să folosească arma de exterminare în masă, ci „să garanteze pacea” prin intimidarea cu această armă, ar fi primejdios.

Cine afirmă că țările capitaliste, fiind producătoare de arme atomice și cu hidrogen, nu intenționează să le folosească cu bună știință, acela spune o minciună grosolană. Poate fi înțeleasă pasiunea unor oameni pentru colecționarea de piese de muzeu. Dar arma nucleară nu este deosebit de puțin un obiect vrednic de colecționare.

III.

Trebuie subliniat că adversarii reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice nu leaptă întotdeauna atât de făcș pentru producerea armei atomice, cum se întâmplă în teoriile „echilibrului atomic”. Ei recurg și la manevre lăturale, de soiul discuțiilor despre imposibilitatea realizării unui control internațional și al inspecției. Fără îndoială că, în actuala situație, așa cum subliniază guvernul sovietic în documentul său din 10 mai 1955, încă mai lipsesc „condițiile necesare pentru instituirea unui control care să se bazeze pe încrederea tuturor statelor și să corespundă, în întregime, intereselor securității internaționale”. Pornind de la acest fapt guvernul sovietic unește, într-un singur tot creatura unui sistem de control internațional și înfăptuirea unor măsuri îndreptate spre micșorarea încordării internaționale, spre întărirea încrederii între state, precum și a altor măsuri pivoitoare la reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice.

Astfel, instituirea unui eficace control internațional trebuie să constituie o parte integrantă „a unui sistem acceptabil de dezarmare”, pentru a cărui necesar elaborare au căzut de acord șefii guvernelor celor patru puteri, la Geneva.

Unii adversari ai dezarmării neagă posibilitatea și necesitatea instituirii unui control internațional în general. Astfel procedează, de pildă, generalul Fuller care declară că nici un fel de inspecție nu este cu puțință și nu este necesară, și că ar fi „o prostie să se presupună că producția de arme nucleare poate fi interzisă cu ajutorul unui acord internațional oarecare”.

Trebuie să recunoaștem că șefii și adepții săi sunt extrem de consecvenți: ei neagă controlul internațional și inspecția, deoarece snt, în general, împotriva interzicerii producției de orice tipuri de arme nucleare, rostindu-se pentru continuarea cursei înarmărilor.

După toate informațiile, scrie ziarul „New York Herald Tribune”, S.U.A., „au renunțat la desăvârșire la ideea interzicerii armei atomice pe baza unui tratat internațional... Tot ceea ce se va face în domeniul dezarmării, va fi făcut sub protecția factorului înfrînării, întrucât în bomba cu hidrogen. De aceea, se elaborează o nouă atitudine față de această problemă”. Esența acestei atitudini este clarificată de un comentator al ziarului „New York Post”, potrivit căruia „americani doresc inspecție și control fără dezarmare”. Nu e greu de observat că, pusă astfel, problema reduce totul la absurd. Până acum, s-a considerat că sistemul de control internațional și inspecția sunt necesare în scopul, înfăptuirii practice a sarcinii reducerii armamentelor și interzicerii armei nucleare. Acum, însă, unele personalități propun transformarea controlului internațional și a cursei înarmărilor în două linii paralele care niciodată nu se vor întâlni.

Până acum, înfăptuirea dezarmării pe baza unui control corespunzător și a inspecției era considerată ca o condiție favorabilă pentru crearea unei atmosfere de încredere în relațiile dintre state. Acum, unii ar dori să pună controlul internațional și inspecția în slujba intensificării continue a încordării și a atmosferei de nelăcredere în relațiile dintre state.

Unele personalități prezintă sistemul de control fără dezarmare ca pe o notă senzațională. Totuși, această „notă” are o vechime de un deceniu, fiind lucru știut că ea constituie refrenul „celor 14 puncte” cunoscute sub denumirea de „planul Baruch”.

Ce ar însemna transformarea controlului internațional și a inspecției, din mijloacele cele mai importante ale dezarmării într-un scop în sine, nelegat de dezarmare? Aceasta ar însemna o serioasă lovitură dată celor mai frumoase speranțe și năzuințe ale popoarelor care se pronunță pentru un control nu de dragul controlului, ci pentru reducerea armamentelor și a forțelor armate, pentru interzicerea armei atomice și cu hidrogen.

În scrisoarea sa către președintele S.U.A., Eisenhower, tovarășul Bulgen n a subliniat: „În ceea ce privește problema armei atomice, trebuie să se aibă în vedere că, în prezent, cind cele mai mari armate ale lumii snt înzestrate cu asemenea mijloace de exterminare în masă cum snt armele atomice și cu hidrogen, nu se poate vorbi, desigur, despre dezarmare fără a atinge această problemă importantă. De aceea noi am acordat întotdeauna o însemnătate primordială problemei interzicerii armei atomice”.

Cu cât mergem mai departe, cu atât mai limpede și mai multilateral apare caracterul constructiv al propunerii guvernului sovietic din 10 mai 1955 în problemele reducerii armamentelor, interzicerii armei atomice și înlăturării primejdiei unui nou război. Fie că este vorba despre efectul forțelor armate, despre armamentele clasice, despre consecvența și ritmul reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice, despre metodele și evoluția controlului internațional, precum și despre inspecția în conformitate și pe baza întăririi încrederii internaționale — propunerea sovietică cuprinde un vast program de măsuri concrete, pe deplin realizabile și eficace. Iată de ce această propunere este tot mai activ sprijinită de forțele iubitoare de pace.

*

Crearea unui sistem tractic de securitate internațională presupune o încredere crescândă în relațiile dintre state. Dar adepții „teologiei atomice” vor să ne convingă că tocmai lipsa de încredere va salva omenirea de la un nou război. Din păcate, acest lucru nu este un simplu joc sofisticat, ci adevărată esență a platformei acestora care afirmă că dominația sentimentului de teamă va duce la triumful securității generale.

Calea „teroroare reciproce” cu ajutorul armei nucleare este calea care duce spre război și nu spre pace. Conștiința omenirii și interesele ei vitale exclud orice fel de compromisuri în altitudine față de armele de exterminare în masă a omenirii. Interzicerea necondiționată a armei nucleare este o cerință arzătoare a contemporaneității.

In citeva cuvinte

● Revista economică berlineză „Die Wirtschaft” publică un articol în care se ocupă de perspectivele economiei vest-germane în ceea ce privește comerțul cu Răsăritul. În articol se subliniază că impunând o politică de embargo, guvernul vest-german a izolat economia Germaniei occidentale de relațiile comerciale firești și tradiționale cu Uniunea Sovietică și celelalte țări ale lagărului democratic.

● Ziarul „Neue Volkszeitung” publică un articol al corespondentului său din Moscova, Emil Karlebach, în care acesta se ocupă de vizitele făcute în ultimele luni în Uniunea Sovietică de circa 150 de ziaristi vest-germani. Corespondentul subliniază că anul 1955 a devenit, pentru Germania occidentală, „anul descoperirii Uniunii Sovietice”. „Vizitând U.R.S.S. — scrie el — germanii au văzut cu proprii lor ochi viața liberă și atmosfera de libertate din U.R.S.S.”.

● Într-un număr recent al revistei americane „World's Business” este publicat un articol în legătură cu atitudinea poporului american față de problema largirii comerțului între Uniunea Sovietică și S.U.A. În articol se spune printre altele: „În prezent opinia publică din Statele Unite privește comerțul cu Rusia mai favorabil decât oricind în ultimii doi ani. Anchetă organizată recent în rândurile populației a arătat că majoritatea, adică 55% din cei întrebați, consideră necesar să se ajungă la un acord asupra legăturilor comerciale reciproce. Numai 29% au răspuns negativ. Majoritatea populației este de părere că comerțul va ajuta la stabilirea unei înțelegeri mai bune și mai strânse între cele două țări și va contribui la instaurarea păcii în întreaga lume.”

Oaspeți ai Țării Sovietice

În ultimul timp, tot mai numeroși oaspeți, din toate colțurile lumii, sosesc în Uniunea Sovietică, bucurându-se de prietenescă primire a oamenilor sovietici.

De curind, capitala Ucrainei a fost vizitată, timp de câteva zile, de o delegație de ziaristi egipțieni. Delegația, alcătuită din redactori și colaboratori ai unor cunoscute ziare și reviste din Egipt, este condusă de președintele sindicatului ziaristilor, Hussein Fahmi. Expr. mindu și recunoștința față de locuitorii Kievului pentru primirea prietenească, el a spus:

— Sntem plini de cele mai vii speranțe. În ultimul timp țara dumneavoastră este vizitată de tot mai multe delegații străine, ceea ce contribuie puternic la prietenia internațională și la înțelegerea reciprocă.

Oaspeții au vizitat muzeele și teatrele din Kiev, precum și unul din colhozurile din regiune. Alii Amin, coproprietar și redactor șef al editurii „Ahar El-Iaum” și-a împărtășit primele impresii unui corespondent al revistei „Ogoniok”.

— Înainte aveam impresia că oamenii din Uniunea Sovietică căută să trăiască izolat. Dar, venind aici, am văzut că lucrurile nu stau așa, că poporul sovietic tinde spre prietenie. Snt convins că dacă oș și ji cunoscut limba rusă, oș și putut vorbi cu orice om întâlnit pe stradă și mi-aș fi făcut mulți prieteni.

De asemenea, după recenta conferință internațională tehnică, științifică de la Geneva pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, președintele acestei conferințe, dl. Homi Bhabha, și un grup de oameni de știință de seamă din India, au sosit la Moscova, și au vizitat Preziulul Academiei de Științe a U.R.S.S.

● Cliseul din stînga: Dl. Homi Bhabha la Preziulul Academiei de Științe a U.R.S.S. În dreapta: vicepreședintele Academiei de Științe a U.R.S.S., I. P. Bardin.

● Cliseul din dreapta: Ziaristii egipțieni la Kiev, în fața clădirii Teatrului de Operă și Balet „T. G. Șevcenko”.

In interesul întăririi păcii

A apărut, în ziare, scrisoarea lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., adresată lui D. Eisenhower, președintele Statelor Unite ale Americii. Această scrisoare constituie o nouă și convingătoare mărturie a politicii consecvente și responsabile a U.R.S.S. în problema de pace dusă de guvernul curselor înarmărilor, de a slăbi încordarea internațională.

Popoarele din lumea întreagă speră că uriasete fonduri care se cheltuesc acum pentru producerea de arme ale morții, vor fi folosite, în scurt timp, în scopul îdicării nivelului de trai, pentru construirea de noi case de locuit, de școli și spitale, pentru dezvoltarea științei și culturii.

Aceste speranțe s-au întărit mai ales în zilele Conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri. După Geneva, sue de milioane de oameni din toate țările au umărit, cu deosebită atenție, lucrările Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Ei au considerat că după ce șefii guvernelor celor patru puteri au căzut de acord la Geneva asupra directivelor către miniștrii Afacerilor Externe din țările lor, în problema dezarmării se poa și trebuie să se realizeze un progres sigur.

Această credință este înemeiată. La Conferința de la Geneva s-a constatat că într-o serie de probleme principale, legate de problema dezarmării, s-a ajuns fie la o înțelegere, fie la o considerabilă apropiere a punctelor de vedere. Acestea au fost mai ales celor mari puteri, problema temeiului înzării în vigoare a interzicerii armei atomice și problema controlului internațional. Astfel, au existat suficiente posibilități pentru desăvârșirea cu succes a lucrărilor Subcomitetului, în cursul cărora s-ar fi putut preciza toate amănunțuri unor acorduri necesare în vederea elaborării unui sistem acceptabil de dezarmare.

În realitate, însă, s-a întâmpnat altfel. Se știe, că, primele săpămîni de lucru ale Subcomitetului n-au dat rezultatele la care

se putea spera. Această situație se datorește, în primul rând, faptului că membrii Subcomitetului, oricât de ciudat s-ar părea, nu cunosc până în prezent, poziția reprezentanților S.U.A. în probleme care înainte erau considerate, cu deplină temei, clarificate. Reprezentantul S.U.A., în poziția speranțelor opiniei publice, a lăsat cu totul de o parte ceea ce mai importante probleme — reducerea forțelor armate, a armamentelor și interzicerea armei atomice. Mai mult decât atât, șefii delegației americane la actuala sesiune a O.N.U. a declarat recent că „limitarea înarmărilor este, de fapt, irealizabilă”, punînd, astfel, la îndoială chiar lucrările Comisiei O.N.U. pentru dezarmare.

Totodată, reprezentantul S.U.A. în Subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare a pus pe prim plan propunerea președintelui Eisenhower cu privire la schimbul de informații militare între U.R.S.S. și S.U.A., precum și la fotografierea reciprocă din avion a teritoriilor celor două țări. Analiza propunerii lui Eisenhower este făcșă complet în scrisoarea lui N. A. Bulganin.

Punînd astfel problema, reprezentantul S.U.A. evident, a încercat, să creeze impresia că întreaga problemă a dezarmării se reduce la propunerea președintelui Eisenhower. E limpede, însă, că această poziție, cu toată însemnătatea propunerilor făcute de președintele S.U.A., nu corespunde aspirațiilor popoarelor, deoarece aceste propuneri nu rezolvă problema fundamentală a încetării cursei înarmărilor și a promovării politicii dezarmării generale.

Guvernul sovietic, după cum se arată în scrisoarea lui N. A. Bulganin, consideră că „sarcina principală constă, în prezent, în a depune noi eforturi pentru a găsi căi care ar permită să urmăm din punctul de vedere al dezarmării, problema ce are o importanță vitală atît pentru popoarele U.R.S.S. și S.U.A., cît și pentru popoarele din întreaga lume”.

Spre rezolvarea acestei probleme este îndreptată „Propunerea guvernului sovietic în

problemele reducerii armamentelor, interzicerii armei atomice și înlăturării primejdiei unui nou război” al cărei proiect a fost înaintat la 10 mai Comisiei O.N.U. pentru dezarmare.

Guvernul sovietic nu s-a limitat numai la propuneri. El a făcut pași importanți pentru înnoarea cursei înarmărilor și reducerea forțelor armate. Întreaga omenire trebuie să salute hotărîrea adoptată de guvernul sovietic de a reduce, pînă la 15 decembrie, efectivul forțelor armate ale U.R.S.S. cu 640.000 de oameni, precum și hotărîrea de a lăsa baza maritimă militară de pe teritoriul Finlandei — Porkkala-Udd — singura bază militară a U.R.S.S., alaltă pe teritoriul altei țări.

Pe o reală năzuință spre pace s-a bazează și poziția guvernului sovietic în Organizația Națiunilor Unite, și în actuala sesiune a ei. Nu încapă îndoială că întreaga omenire iubitoare de pace va sprijini propunerea „Pentru slăbirea continuă a încordării internaționale și dezvoltarea colaborării internaționale” prezentată sesiunii spre examinare de către șeful delegației sovietice, V. M. Molotov.

În actuala situație internațională, în lupta popoarelor pentru pace, există toate condițiile necesare pentru a găsi o soluție de comun acord care să salveze popoarele de primejdia unui nou război. În această direcție, o mare însemnătate are aza o acord între cele patru puteri care au participat la Conferința de la Geneva, în probleme ca efectivele forțelor armate, temeiul înzării în vigoare a interzicerii armei nucleare, instituirea unor posturi de control în acele puncte în care pot avea loc concentrări de mari unități militare. Acest acord ar ajuta la consolidarea atmosferei de colaborare și înțelegere reciprocă, a cărei bază a fost pusă la Geneva, și ar crea condiții favorabile traducerii în viață a unui program mai vast de dezarmare și control asupra dezarmării.

Organizația Națiunilor Unite și problemele Asiei

Popoarele Asiei, alături de popoarele din întreaga lume, și-au pus și își pun mari speranțe în Organizația Națiunilor Unite, considerînd că această organizație internațională trebuie să fie un mijloc de asigurare a păcii generale, o garanție a independenței naționale și a suveranității de stat și a integrității teritoriale.

Aspirațiile și nădejile popoarelor asiatice — obiecte ale exploatării coloniale și în timpul de multe decenii — nu snt simple iluzii. Aceste nădejdi se întemeiază pe principii și scopurile Organizației Națiunilor Unite, înscrise în Carta ei.

Încordarea popoarelor asiatice în principii ale Cartei O.N.U. a fost confirmată de istorica Conferință de la Bandung a celor 29 de țări din Asia și Africa.

La conferință s-a arătat, în repetate rânduri, că existența sistemului colonial imperialist constituie o amenințare directă a independenței naționale a statelor asiatice, o primejdie pentru pacea și securitatea generală. Participanții la Conferința de la Bandung au afirmat unanim că „sub toate aspectele lui, colonialismul reprezintă un rău care trebuie curmat grabnic”.

În dezbaterile și adoptarea de hotărîri în problemele Asiei de către Organizația Națiunilor Unite, Uniunea Sovietică respectă cu strictețe principiile egalității în drepturi între țările mari și mici, recunoscîndu-le dreptul la autodeterminare, independența națională și integritatea teritorială. Eroica luptă de eliberare națională s-a bucurat întotdeauna și se bucură mereu de simpatia poporului sovietic. Poziția principală a U.R.S.S. în rezolvarea importantelor probleme internaționale, inclusiv a problemelor Asiei, a contribuit la întărirea Organizației Națiunilor Unite.

Trebuie recunoscut, totuși, că activitatea O.N.U., îndreptată spre rezolvarea problemelor arzătoare ale Asiei, a fost permanent frînă de puterile interesate în menținerea în această parte a lumii a regimului colonial și care au folosit, în acest scop, arma „războiului rece”. Organizația Națiunilor Unite — scrie ziarul indian „National Herald” — a fost slăbită de faptul că hotărîrile ei nu s-au bazat, întotdeauna, pe situația de fapt și că asupra lor puteau norii întunecați ai „războiului rece”. Acest lucru a complicat problemele existente în Asia, a dat naștere la noi conflicte, a dus la aceea că într-o serie de probleme ca de pildă, în conflictul coreean și în cel indochinez, O.N.U. n-a putut avea un rol pozitiv ci, dimpotrivă, a fost un instrument în mâinile unor anumite state.

Nu mai în urma refuzului unor state de a respecta principiile Cartei O.N.U., așa cum a arătat începutul celei de a X-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., s-a putut crea situația în care Republica Populară Chineză este împiedicată să-și ocupe locul ce pe drept și cu cinste îi Organizația Națiunilor Unite.

Popoarele iubitoare de pace din toate țările — și înainte de toate, popoarele din țările vecine cu marea Chînă — nu se pot împăca de loc cu această situație. Ele cer restabilirea imediată a drepturilor Chinei în O.N.U.

Își așteaptă rezolvarea și alte probleme asiatice. Se știe că, în regiunea Taiwan, continuă să existe încordare, deoarece acest străvechi teritoriu chinez, în ciuda voinei unui popor de 600 de milioane de oameni, n-a fost alipit la Republica Populară Chineză.

Autoritățile din Vietnamul de sud încalcă acordurile de la Geneva cu privire la armistițiul din Indochina. Se știe prea bine că consultările, prevăzute de acordurile de la Geneva pentru desăvârșirea unor alegeri libere în Vietnam, n-au început pînă acum, și aceasta din vina autorităților din Vietnamul de sud.

Lisimantștii pun piedici în calea unificării pașnice a Coreei.

Transpunerea în viață a recomandărilor O.N.U. privitoare la retragerea bandelor ciankșiste de pe teritoriul Uniunii Birmane este împiedicată, în fel și chip de unele puteri.

În calea rezolvării problemelor asiatice în conformitate cu interesele păcii și securității în Asia, s-au pus și continuă să se pună serioase piedici. Puterile coloniale au format în Asia de sud-est blocul militar S.E.A.T.O., avînd drept scop înăbușirea mișcării de eliberare națională a popoarelor asiatice, ascunzîndu-se sub masca falsă a „anticomunismului”.

O îndreptățită neliniște a stîrnit în cercurile largi, sociale și politice, din țările asiatice recenta Conferință de la Manila a experților militari și civili ai S.E.A.T.O., care, potrivit relațiilor presei, s-a ocupat de elaborarea unor planuri ce amenință pacea și securitatea în regiunea Asiei de sud-est.

În multe țări din Asia stîrnește îngrijorare amestecul puterilor coloniale în treburile lor interne sub pretextul acordării de „ajutor” economic sau de alt ordin.

După cum arată practica, acest soi de „programe filantropice” se bizuie pe jeftuirea bogățiilor naturale ale țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic.

pe acapararea piețelor de desfacere și pe exploatarea forței de muncă ieftină.

Faptul că Organizația Națiunilor Unite n-a rezolvat pînă acum — din cauza rezistenței puterilor coloniale — multe probleme importante ale Asiei, a provocat deziluzii în țările Asiei. Tocmai de aceea aceste țări au dat dovadă de inițiativă în căutarea unor căi de asigurare a păcii și colaborării internaționale în Asia.

În primăvara anului 1954, a avut loc la Colombo o conferință a primilor miniștri ai țărilor din sud-estul Asiei (India, Birmania, Indonezia, Pakistan și Ceylon) care au condamnat blocurile militare din Asia, au cerut interzicerea armelor atomice și cu hidrogen, s-au rusit pentru încetarea operațiilor militare în Indochina.

Conferința de la Bandung a țărilor Asiei și Africii a dezvoltat mai departe principiile colaborării prietenești și coexistenței pașnice.

O mare însemnătate are propunerea primului ministru al Republicii India, J. Nehru, cu privire la necesitatea convocării unei conferințe de felul Conferinței de la Geneva pentru examinarea problemelor Asiei și Extremului Orient.

Un puternic răspuns a avut în Asia, propunerea făcută de premierul Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, Ciu En-lai, la recenta sesiune a Adunării reprezentanților populari pe întreaga Chînă. După cum se știe, Ciu En-lai a propus încheierea unui pact între țările din Asia și zona Oceanului Pacific, inclusiv Statele Unite, și convocarea unei conferințe a Extremului Orient pentru slăbirea încordării internaționale.

Popoarele Asiei au credință că Organizația Națiunilor Unite va folosi din plin toate mijloacele eficace de care dispune pentru a acorda sprijinul necesar țărilor asiatice care și-au cucerit independența națională sau mai desăvârșită o luptă eroică pentru dobîndirea ei; că Organizația Națiunilor Unite va apăra drepturile legitime ale țărilor asiatice; că ea va pune capăt tuturor încercărilor îndreptate spre atragerea lor în blocurile militare ale puterilor coloniale și că nu va admite amestecul altor state în afacerile lor interne.

Popoarele iubitoare de pace din toate țările își exprimă speranță că în actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U., „spiritul Genevei și al Bandungului” va căpăta o dezvoltare continuă pentru binele păcii și progresului întregii omeniri.

(Extrase din articolul apărut în „Pravda”)